

V?c T-211/05

Italská republika

v.

Komise Evropských spole?enství

„Státní podpory – Režim podpor zavedený italskými orgány ve prosp?ch podnik? nov? k?tovaných na burze – Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslu?itelnou se spole?ným trhem a na?izuje se její navrácení – Povinnost uvést od?vodn?ní – Selektivní povaha – Ovlivn?ní obchodu mezi ?lenskými státy – Narušení hospodá?ské sout?že“

Shrnutí rozsudku

1. *Podpory poskytované státy – P?ezkum Komisí – P?edb?žná ?ást a sporná ?ást ?ízení – Slu?itelnost podpory se spole?ným trhem – Obtíž p?i posouzení – Povinnost Komise zahájit kontradiktorní ?ízení – Povinnost p?edb?žn? projednat podporu s dot?eným ?lenským státem a posuzovat situaci s ohledem na jím p?edložené d?kazy*

(?l. 87 odst. 1 ES a 88 odst. 2 a 3 ES; na?ízení Rady ?. 659/1999, ?l. 4 odst. 4)

2. *Právo Spole?enství – Zásady – Práva obhajoby – Použití na správní ?ízení zahájená Komisí – P?ezkum zám?r? podpor*

(?l. 88 odst. 3 ES)

3. *Podpory poskytované státy – P?ezkum Komisí – Rozhodnutí o zahájení formálního p?ezkumného ?ízení stanoveného v ?l. 88 odst. 2 ES – Povinnost uvést od?vodn?ní*

(?l. 88 odst. 2 ES; na?ízení Rady ?. 659/1999, ?l. 6 odst. 1)

4. *Podpory poskytované státy – Rozhodnutí Komise, kterým se konstatuje neslu?itelnost podpory se spole?ným trhem – Povinnost uvést od?vodn?ní*

(?l. 88 odst. 2 ES a 253 ES)

5. *Podpory poskytované státy – Pojem – Selektivní charakter opat?ení – Opat?ení spo?ívající v da?ových úlevách vztahujících se na podniky nov? k?tované na burze – Zahrnutí – Od?vodn?ní povahou a systematikou da?ové soustavy – Provedení d?kaz? p?íslušející dot?enému ?lenskému státu*

(?l. 87 odst. 1 ES)

6. *Podpory poskytované státy – Ovlivn?ní obchodu mezi ?lenskými státy – Narušení hospodá?ské sout?že – Podpora malého rozsahu v odv?tví, ve kterém panuje vysoká konkurence*

(?l. 87 odst. 1 ES)

7. *Podpory poskytované státy – Zákaz – Výjimky – Podpory, na n?ž se m?že vztahovat výjimka podle ?l. 87 odst. 3 písm. c) ES*

(?l. 87 odst. 3 písm. c) ES)

1. V rámci řízení o kontrole státních podpor stanoveného v článku 88 ES musí být rozlišována jednak fáze předběžného přezkumu zavedená v odstavci 3 tohoto článku, jejímž cílem je pouze umožnit Komisi, aby si mohla utvořit své prvotní stanovisko jak ohledně povahy dotčeného opatření jakožto státní podpory, tak ohledně řádné nebo plné slučitelnosti dotčené podpory se společným trhem, a jednak formální vyšetřovací fáze uvedená v odstavci 2 téhož článku. Pouze v rámci formální vyšetřovací fáze, která má umožnit Komisi, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci, ukládá Smlouva o ES Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby předložily své připomínky. Podle čl. 4 odst. 4 nařízení ?. 659/1999 týkajícího se použití článku 88 ES je Komise povinna zahájit postup podle čl. 88 odst. 2 ES, pokud jí první šetření neumožnilo přestat veškeré obtíže vyvolané otázkou, zda státní opatření, které jí bylo předloženo k přezkoumání, představuje podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, přičemž toto platí přinejmenším tehdy, pokud Komise při tomto prvním zkoumání nenabyla přesvědčení, že dotčené opatření je, i za předpokladu, že představuje podporu, v každém případě slučitelné se společným trhem.

Vzhledem k právním důsledkům rozhodnutí o zahájení řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES musí Komise při předběžné kvalifikaci opatření jakožto nových podpor, i když dotčený členský stát nemusí s takovou kvalifikací souhlasit, předběžně projednat dotčená opatření s dotčeným členským státem, aby měl tento stát příležitost případně oznámit Komisi, že podle něho uvedená opatření nepředstavují podpory nebo že představují existující podpory.

(viz body 35–37)

2. Dodržení práva na obhajobu v rámci předběžného vyšetřovacího řízení vyžaduje, aby bylo dotčenému členskému státu umožněno užitečně sdílet svůj názor ohledně skutečností, na kterých Komise založila své posouzení. Nicméně k tomu, aby porušení práva na obhajobu v této fázi vedlo ke zrušení konečného rozhodnutí, je třeba, aby v případě neexistence takové nesrovnalosti mohlo řízení vést k odlišnému výsledku. Důkazní břemeno v tomto ohledu přísluší dotčenému členskému státu, jelikož jakékoli porušení práva na obhajobu představuje formální vadu, která vyžaduje, aby zúčastněná strana uplatnila zvláštní negativní úinek tohoto porušení na svá subjektivní práva.

(viz bod 45)

3. Zásada kontradiktornosti, která představuje základní zásadu práva Společenství, jež patří zejména mezi práva obhajoby, vyžaduje, aby dotčenému účastníkovi řízení bylo v průběhu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k reálnosti a relevanci skutkových zjištění, námitek a okolností tvrzeňých Komisí na podporu jejího tvrzení existence porušení Smlouvy o ES. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení ?. 659/1999 týkajícího se použití článku 88 ES „rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení shrne relevantní faktické a právní otázky, zahrne předběžné hodnocení Komise o charakteru navrhovaného opatření jako podpory a vyloží pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem“. Toto rozhodnutí o zahájení řízení musí umožnit zúčastněným stranám účastnit se účastnit formálního vyšetřovacího řízení, ve kterém budou mít možnost uplatnit své argumenty. Za tímto účelem postačuje, aby byly strany seznámeny s úvahami, které vedly Komisi k předběžnému závěru, že dotčené opatření může představovat novou podporu neslučitelnou se společným trhem.

Komise není povinna dotčený členský stát informovat o svém postoji před tím, než přijme své rozhodnutí, jelikož byl členský stát vyzván k podání připomínek.

(viz body 53–54, 58)

4. Rozsah povinnosti odvodnění závisí na povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Z odvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby jednak soud Společenství mohl vykonávat svůj přezkum legality, a jednak se dotčené osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly chránit svá práva a ověřit, zda je rozhodnutí opodstatněno. Není požadováno, aby odvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Komise především není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany. Stačí, aby popsala skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci struktury rozhodnutí.

Krom toho se Komise v případě režimu podpory může za účelem ověření, zda tento režim obsahuje prvky podpory, omezit na zkoumání všeobecných charakteristik dotčeného režimu, aniž by byla povinna přezkoumat každý konkrétní případ jeho použití.

I když je Komise povinna zmínit v odvodnění svého rozhodnutí alespoň okolnosti, za nichž byla podpora poskytnuta, umožňují-li prokázat, že podpora může ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit nebo hrozit narušením hospodářské soutěže, není povinna provádět hospodářskou analýzu skutečné situace dotčených trhů, tržního podílu podniků, které jsou příjemci podpory, postavení konkurenčních podniků a obchodu mezi členskými státy. Krom toho v případě protiprávně poskytnutých podpor Komise není povinna prokazovat skutečné dopady těchto podpor na hospodářskou soutěž a na obchod mezi členskými státy. Pokud by tomu tak totiž bylo, znamenal by takovýto požadavek, že by členské státy, které poskytují podpory protiprávně, byly zvýhodněny oproti těm státům, které oznamují návrh podpory.

(viz body 68–69, 87, 158)

5. Článek 87 odst. 1 ES ukládá povinnost určit, zda v rámci daného právního režimu může vnitrostátní opatření zvýhodňovat určité podniky vůči ostatním, které se s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci.

Je tomu tak v případě daňové výhody, která je přiznána pouze podnikům, které byly přijaty ke kótování na regulovaném trhu v krátkém období účinnosti režimu podpory, zatímco ostatní podniky jsou z tohoto režimu podpory vyloučeny, ať se jedná o společnosti již kótované nebo společnosti, které během období, na které se vztahuje režim podpory, nesplňují a nemohou splňovat podmínky požadované ke kótování.

Pokud jde o případnou odvodňovost dotčených opatření povahou a strukturou italské vnitrostátní soustavy, pokud se takové rozlišování opírá o jiné cíle, než jsou cíle sledované obecným systémem, je na dotčené opatření v zásadě nahlíženo tak, že splňuje podmínku selektivity stanovenou v čl. 87 odst. 1 ES. členskému státu, který zavedl takové rozlišování mezi podniky v oblasti daní, přísluší prokázat, že toto rozlišování skutečně vyplývá z povahy a struktury dotčeného systému.

(viz body 119–120, 125)

6. Článek 87 odst. 1 ES zakazuje podpory, jež ovlivňují obchod mezi členskými státy a narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž. Komise v rámci svého posouzení obou těchto podmínek není povinna prokázat skutečný dopad podpory na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, ale je povinna pouze přezkoumat, zda tyto podpory

mohou tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž.

I podpora v poměrně malé výši může ovlivnit obchod mezi členskými státy, zvláště pokud v odvětvích, v nichž působí podniky, které jsou jejími příjemci, panuje silná hospodářská soutěž.

Krom toho, jestliže veřejný orgán zvýhodní podnik působící v odvětví výroby vyznačujícím se intenzivní hospodářskou soutěží tím, že mu poskytne výhodu, dochází k narušení hospodářské soutěže nebo existuje riziko takového narušení. Pokud je výhoda omezená, je hospodářská soutěž narušena omezeným způsobem, ale je nicméně narušena. Zákaz uvedený v čl. 87 odst. 1 ES se přitom použije na jakoukoli podporu, která narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, bez ohledu na její výši v rozsahu, v němž ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

(viz body 151–152, 154–155)

7. Legalita rozhodnutí Komise, jež konstatuje, že nová podpora nesplňuje podmínky pro použití této odchylky, musí být totiž posuzována pouze v rámci čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, a nikoliv s ohledem na předchozí rozhodovací praxi Komise za předpokladu, že je prokázána.

Podpory na provoz v zásadě nespádají do působnosti čl. 87 odst. 3 ES, jelikož narušují podmínky hospodářské soutěže v oblastech, ve kterých jsou poskytovány, aniž by však ze své povahy mohly dosáhnout jednoho z cílů stanovených tímto ustanovením.

(viz body 170, 173)

ROZSUDEK SOUDU (třetího senátu)

4. září 2009 (*)

„Státní podpory – Režim podpor zavedený italskými orgány ve prospěch podniků nově kótovaných na burze – Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslučitelnou se společným trhem a navrácení se její – Povinnost uvést odvodnění – Selektivní povaha – Ovlivnění obchodu mezi členskými státy – Narušení hospodářské soutěže“

Ve věci T-211/05,

Italská republika, povodně zastoupená I. Bragugliou, dále R. Adamem a nakonec I. Bruni, jako zmocněnci, ve spolupráci s P. Gentilem, avvocato dello Stato,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Di Buccim a E. Righini, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2006/261/ES ze dne 16. března 2005 o režimu podpor C 8/2004 (ex NN 164/2003), který Itálie začala uskutečňovat ve prospěch

společností nedávno kótovaných na burze (Úř. věst. 2006, L 94, s. 42),
SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),
ve složení J. Azizi, předseda, E. Cremona (zpravodajka) a S. Frimodt Nielsen, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González vrchní rada,
s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. září 2008,
vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. Dotčená vnitrostátní opatření

1 Režim podpor zavedený Italskou republikou ve prospěch společností nedávno kótovaných na burze cenných papírů byl zaveden čl. 1 odst. 1 písm. d) a článkem 11 decreto legge č. 269 (su disposizioni urgenti per favorire lo sviluppo e per la correzione dell'andamento dei conti pubblici (vládní nařízení, kterým se stanoví naléhavá opatření pro rozvoj a nápravu chodu veřejných financí dále jen „DL 269/2003“, ze dne 30. září 2003, jež bylo poté změněno na legge č. 326 (zákon č. 326) ze dne 24. listopadu 2003. Režim podpor vstoupil v platnost dne 2. října 2003, tedy dnem vyhlášení DL 269/2003 v *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* (GURI, Úřední věstník Italské republiky), aniž by byl oznámen Komisi Evropských společenství.

2 Článek 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003 stanoví:

„Pro účely uplatnění daně z příjmu právnických osob, se na každou společnost, která provádí svou činnost ke dni vstupu [DL 269/2003] v platnost, aniž by tím byly dotčeny běžné odpoty, vztahuje osvobození od následujících částek:

[...]

d) částka nákladů na přijetí ke kótování na regulovaném trhu ve smyslu článku 11 [DL 269/2003].“

3 Článek 11 DL 269/2003 stanoví:

„1. Každá společnost, jejíž akcie jsou přijaty ke kótování na regulovaném trhu jednoho z členských států Evropské unie po dni vstupu [DL 269/2003] v platnost a do 31. prosince 2004, se ve zdaňovacím období, ve kterém byla přijata ke kótování, jakož i ve dvou následujících zdaňovacích obdobích, může využívat sníženou sazbu daně z příjmu na 20 %, pokud s jejími akciemi nebylo dříve obchodováno na regulovaném trhu některého členského státu Evropské unie [...] a pokud pro účely přijetí ke kótování zveřejnila nabídku na upisování akcií vedoucí ke zvýšení čistého kapitálu o 15 % či více uvedeného v rozvaze za účetní období předcházející účetnímu období, ve kterém nabídka začala běžet, po odpotu výnosů za účetní období.

2. Přiznaný čistý příjem, na který se použije snížená sazba ve smyslu odst. 1 tohoto článku, je omezen na horní hranici 30 milionů eur.

3. Pokud byly akcie uvedené v odst. 1 tohoto článku vyloučeny z obchodování na burze a kromě případu uvedeného v článku 133 legislativního nařízení ze dne 24. února 1998, č. 58 [tedy případ společností následně kótovaných na jiné evropské burze cenných papírů, která zajišťuje

stejnou úroveň ochrany investorů jako italská burza cenných papírů], je snížení sazby daní stanovené tímto ustanovením omezeno na zdaňovací období skončená před vyloučením.

4. Snížení sazby daní stanovené v článku 1 a následujících legislativního nařízení ze dne 18. prosince 1997, č. 466 se nepoužije na společnosti uvedené v odst. 1 tohoto článku během zdaňovacích období, ve kterých se na tyto společnosti vztahovalo snížení sazby daní stanovené tímto ustanovením. Tyto společnosti si nicméně mohou zvolit, že se snížení sazby daní stanovené výše uvedeným legislativním nařízením ze dne 18. prosince 1997, č. 466 použije namísto snížení sazby daní stanoveného [DL 269/2003].“

4 Decreto legislativo n° 466 (sul) riordino delle imposte personali sul reddito al fine di favorire la capitalizzazione delle imprese, a norma dell'art. 3, comma 162, lettere a), b), c), d) ed f), della legge 23 dicembre 1996, n° 662 [legislativní nařízení o reorganizaci osobních daní z příjmu na podporu kapitalizace podniků podle čl. 3 stošedesátého druhého pododstavce písm. a), b), c), d) a f) zákona č. 662 ze dne 23. prosince 2003] ze dne 18. prosince 1997 zveřejněného v dodatku ke GURI č. 3 ze dne 5. ledna 1998 zavedlo mechanismus úlev nazvaný „Super DIT“ (dále jen „Super DIT“). Super DIT stanoví zejména snížení daňové sazby o 7 % použitelné na obvyklý výnos ze zvýšení investovaného kapitálu, které nemůže vést k průměrné daňové sazbě nižší než 20 % pro společnosti, jejichž cenné papíry jsou přijaty ke kótování na regulovaném trhu na tři zdaňovací období následující po zdaňovacím období prvního kótování. Super DIT byl zrušen zákonem la legge no 383 (su) primi interventi per il rilancio dell'economia (zákon o prvních zásazích k oživení hospodářství) ze dne 18. října 2001 zveřejněným v GURI č. 248 ze dne 24. října 2001. Uvedená snížení sazby daní se nicméně nadále vztahovala na společnosti, které ke dni 30. června 2001 prováděly zvyšování kapitálu ve smyslu uvedené právní úpravy.

5 Podle čl. 11 odst. 4 DL 269/2003 si dotčené společnosti mohou vybrat mezi daňovými pobídkami poskytnutými uvedeným článkem a snížením sazby daní stanoveným Super DIT.

2. *Správní řízení a napadené rozhodnutí*

6 Dopisem ze dne 22. října 2003 požadovala Komise, aby jí italské orgány poskytly informace o opatřeních přijatých v DL 269/2003 a o jejich vstupu v platnost, přičemž jim připomněla oznamovací povinnosti, které jim přísluší podle čl. 88 odst. 3 ES.

7 Dopisem ze dne 5. listopadu 2003 sdělily italské orgány požadované informace a upřesnily, že jednak DL 269/2003 ještě musí být změneno na zákon, a jednak jeho ustanovení nemají vliv na stanovení zálohy na daň z příjmů pro rok 2003.

8 Dopisem ze dne 19. prosince 2003 znovu připomněla Komise italským orgánům jejich povinnosti vyplývající z čl. 88 odst. 3 ES a vyzvala je, aby případné příjemce informovaly o důsledcích stanovených Smlouvou o ES a článkem 14 nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), bude-li zjištěno, že předemtná opatření představují protiprávní poskytovanou podporu. Italské orgány na tento dopis nereagovaly.

9 Dopisem ze dne 18. února 2004 Komise informovala Italskou republiku o svém rozhodnutí o zahájení řízení uvedeného v čl. 88 odst. 2 ES ohledně daňových pobídek na základě čl. 1 odst. 1 písm. d) a článku 11 12 DL 269/2003. Italské orgány předložily své připomínky dne 21. dubna 2004.

10 Rozhodnutí Komise o zahájení formálního vyšetřovacího řízení bylo zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie ze dne 3. září 2004 (Úř. věst. C 221, s. 7).

11 Dne 16. a 27. září 2004 proběhla setkání mezi službami Komise a italskými orgány za účelem přezkumu určitých stránek dotčených opatření.

12 Dne 4. října 2004 obdržela Komise písemníky společnosti Borsa Italiana SpA. Komise tyto písemníky předala italským orgánům, které jí oznámily své písemníky dopisem ze dne 30. listopadu 2004.

13 Dne 16. března 2005 přijala Komise rozhodnutí 2006/261/ES o režimu podpor C 8/2004 (ex NN 164/2003), který Itálie začala uskutečňovat ve prospěch společností nedávno kótovaných na burze (Úř. věst. 2006, L 94, s. 42, dále jen „sporné rozhodnutí“).

14 Komise ve sporném rozhodnutí nejprve popsala řízení, které vedlo k přijetí uvedeného rozhodnutí (bod I) a dotčená opatření (bod II). Dále Komise uvedla důvody pro zahájení formálního vyšetřovacího řízení (bod III), písemníky italských orgánů, jakož i třetích zúčastněných stran (bod IV) a své posouzení dotčené podpory (bod V).

15 Komise, pokud jde o její posouzení, zaprvé uvádí, že zkoumaný režim podpor poskytuje zjevné selektivní výhody, neboť nedbá běžného fungování daňového systému a podporuje určité podniky (body 26 až 32 napadeného rozhodnutí).

16 Zadruhé Komise uvádí, že přiznané výhody plynou z toho, že se stát vzdává daňového výnosu, který by za normálních okolností inkasovala italská státní pokladna (bod 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Komise má zatím za to, že dotčená opatření mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit hospodářskou soutěž mezi podniky vzhledem k tomu, že společnosti, jež jsou příjemci, mohou působit na mezinárodních trzích a vykonávat obchodní činnosti a jiné hospodářské činnosti na trzích charakterizovaných silnou hospodářskou soutěží (body 34 až 37 napadeného rozhodnutí).

18 Zatvrté Komise zdrazňuje, že italské orgány začaly opatření provádět, aniž by je Komisi předem oznámily, takže jsou protiprávní podporou (bod 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

19 Zapáté Komise vnuje body 39 až 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkumu slučitelnosti režimu podpor se společným trhem, přičemž vylučuje, že by se na něj mohly vztahovat výjimky stanovené v čl. 87 odst. 2 a 3 ES.

20 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Režim státních podpor poskytnutých v podobě daňových pobídek společně, jež byly přijaty ke kótování na kterém evropském regulovaném trhu, a stanovených v čl. 1 odst. 1 [písm.] d) a v čl. 11 [DL 269/2003], jež [Italská republika] začala uskutečňovat, je neslučitelný se společným trhem.

Článek 2

[Italská republika] zruší režim podpor uvedený v článku 1 s účinkem od daňového období, na které připadá datum oznámení tohoto rozhodnutí.

Článek 3

1. [Italská republika] přijme veškerá nezbytná opatření, aby od příjemce zpětně získala podpory uvedené v článku 1, které jim byly protiprávně poskytnuty.
2. K navrácení dojde neprodleně a postupem podle vnitrostátních právních předpisů, pokud podle těchto postupů lze neprodleně a účinně provádět toto rozhodnutí.
3. Navrácení proběhne v co nejkratší lhůtě. Pokud již podpora byla poskytnuta v podobě snížení plateb daní dlužných za probíhající daňové období, musí [Italská republika] vybrat celou dlužnou daň s poslední stanovenou platbou za rok 2004. Ve všech ostatních případech [Italská republika] vybere dlužnou daň nejpozději do konce daňového období, na něž připadá datum oznámení tohoto rozhodnutí.
4. Podpory, které mají být navráceny, jsou úročeny ode dne, kdy byly pro příjemce uvolněny, do dne jejich skutečného navrácení.
5. Úroky se vypočítávají podle kapitoly V nařízení (ES) č. 794/2004.
6. Do dvou měsíců ode dne oznámení tohoto rozhodnutí [Italská republika] nařídí všem příjemcům podpor uvedených v článku 1, aby uhradili protiprávní podpory včetně úroků.

Článek 4

[Italská republika] do dvou měsíců ode dne oznámení tohoto rozhodnutí Komisi sdělí opatření, která byla přijata k dosažení souladu s tímto rozhodnutím. [...]. [Italská republika] ve stejné lhůtě předloží všechny doklady potvrzující, že veškeré protiprávní podpory bylo zahájeno řízení o navrácení podpory.

[...]"

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

21 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 26. května 2005 podala Italská republika projednávanou žalobu.

22 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (třetí senát) zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu položil účastníkům řízení otázky a vyzval je, aby na ně odpověděly písemně. Účastníci řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.

23 Veškeré účastnické řízení a odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 9. září 2008.

24 Italská republika navrhuje, aby Soud

- zrušil napadené rozhodnutí;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

25 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

26 Italská republika vznáší pět žalobních důvodů. První vychází v podstatě z porušení zásady kontradiktornosti, pokud jde o rozhodnutí zahájit řízení stanovené v čl. 88 odst. 2 ES. Druhý důvod vychází z porušení podstatných formálních náležitostí a článku 253 ES tím, že Komise nezohlednila to, že v italském právním řádu existuje opatření mající obdobné charakteristické rysy jako dotčená opatření. Třetí, čtvrtý a pátý důvod vychází z porušení článku 87 ES, jakož i nedostatečného odvodnění. V rámci třetího důvodu vznáší Italská republika rovněž porušení zásady kontradiktornosti, pokud jde o konkrétní výtku vznesenou Komisí v napadeném rozhodnutí. Soud nejdupe přezkoumá porušení zásady kontradiktornosti vznesené v rámci prvního důvodu, jakož i v rámci třetího důvodu, poté nedostatek odvodnění s přihlédnutím k veškeré argumentaci rozvinuté v tomto smyslu Italskou republikou a konečně porušení článku 87 ES.

1. K porušení zásady kontradiktornosti

27 Italská republika porušení zásady kontradiktornosti v podstatě uplatňuje jak ve svém prvním důvodu, tak společně s porušením čl. 87 odst. 1 ES v rámci svého třetího důvodu.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z porušení zásady kontradiktornosti, pokud jde o rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení

Argumenty účastníků řízení

28 Italská republika Komisi vytýká, že zahájila formální vyšetřovací řízení ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, aniž by ji vyzvala k poskytnutí vysvětlení ohledně povahy a účinků dotčených opatření. Italská republika v tomto ohledu uplatňuje rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2005, Itálie v. Komise (C-400/99, Sb. rozh. s. I-3657, body 29 až 31). Z této judikatury vyplývá, že se Komise musí dotčenými opatřeními společně s členským státem zabývat před zahájením řízení uvedeným v čl. 88 odst. 2 ES, aby tento členský stát mohl namítnout, že uvedená opatření nepředstavují podpory nebo že představují existující podpory.

29 Italská republika v podstatě uvádí, že se Komise ve svém dopise ze dne 22. října 2003 omezila na obecnou žádost o informace týkající se všech opatření, aniž by vůbec odkázala na články 1 a 11 DL 269/2003, což zabránilo zahájit úvodní debatu o zvláštních charakteristických rysech dotčených opatření. Komise krom toho ve svém dopise ze dne 19. prosince 2003 uvedla, že nemá k dispozici skutečnosti umožňující vyloučit, že opatření stanovená DL 269/2003 představovala státní podpory neslučitelné se společným trhem. Z důvodu takové formulace neumožnil tento dopis italským orgánům pochopit pochybnosti Komise ohledně dotčených opatření. Tím, že Komise v témže dopise připustila, že nemá k dispozici informace umožňující vyloučit, že dva z potenciálních příjemců využili snížení daní podle DL 269/2003, nezohlednila krom toho informace předložené italskými orgány k prokázání, že uvedená opatření neměla žádný vliv na zálohu na daň za rok 2003.

30 Krom toho z odstavce 3 uvedeného dopisu vyplývalo, že Komise nemohla vyloučit, že daňové pobídky uvedené v článku 11 DL 269/2003 byly podporami na provoz. Komise nicméně neupřesnila důvody, pro které se domnívala – nebo přinejmenším měla podezření – jednak to, že se jednalo o státní podpory, a jednak to, že se jednalo o podpory na provoz a že se na ně „obvykle“ nemohla vztahovat výjimka čl. 87 odst. 3 písm. c) ES. Krom toho vzhledem k tomu, že tento odstavec dopisu nijak neodkazoval na opatření uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003, dalo by se předpokládat, že dotčené opatření mohlo podle Komise představovat podporu ve prospěch investování, která může být povolena podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

31 S ohledem na nemožnost zahájit sebemenší úvodní diskusi za těchto podmínek odmítla Italská republika vyhovět dopisu Komise ze dne 19. prosince 2003, jelikož již veškeré užitečné informace poskytla ve svém dopise ze dne 5. listopadu 2003.

32 Italská republika krom toho zpochybňuje argument Komise, podle kterého od úvodní fáze nebylo nezbytné vést debatu ohledně případné kvalifikace dotčených opatření jako existující podpory z důvodu, že daňové úlevy zavedené těmito opatřeními měly být hodnoceny v návaznosti na výhody poskytnuté dříve v decreto legislativo 466 zavádějícím Super DIT.

33 Italská republika každopádně tvrdí, že dotčená opatření technicky nemohla být pozastavena a že rozhodnutí o zahájení nemělo žádný odkladný účinek s ohledem na lhůtu pro uplatnění dotčených opatření. Italská republika se domnívá, že tedy byla oprávněna nejednat proti rozhodnutí o zahájení a ponechat si možnost dovolávat se případných vad, kterými je stíženo toto rozhodnutí v rámci žaloby podané proti konečnému rozhodnutí.

34 Komise argumenty Italské republiky odmítá.

Závěry Soudu

35 Je třeba poukázat na to, že v rámci řízení o kontrole státních podpor stanoveného v článku 88 ES musí být rozlišována jednak fáze předběžného přezkumu zavedená v odstavci 3 tohoto článku, jejímž cílem je pouze umožnit Komisi, aby si mohla utvořit své prvotní stanovisko jak ohledně povahy dotčeného opatření jakožto státní podpory, tak ohledně řádné nebo plné slučitelnosti dotčené podpory se společným trhem, a jednak formální vyšetřovací fáze uvedená v odstavci 2 téhož článku. Pouze v rámci formální vyšetřovací fáze, která má umožnit Komisi, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci, ukládá Smlouva o ES Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby předložily své připomínky (rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2006, Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio v. Komise, T-95/03, Sb. rozh. s. II-4739, bod 133).

36 Podle čl. 4 odst. 4 nařízení 659/1999 je Komise povinna zahájit postup podle čl. 88 odst. 2 ES, pokud jí první šetření neumožnilo překonat veškeré obtíže vyvolané otázkou, zda státní opatření, které jí bylo předloženo k přezkoumání, představuje podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, přičemž toto platí přinejmenším tehdy, pokud Komise při tomto prvním zkoumání nenabyla přesvědčení, že dotčené opatření je, i za předpokladu, že představuje podporu, v každém případě slučitelné se společným trhem (rozsudek Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio v. Komise, bod 35 výše, bod 134).

37 Vzhledem k právním důsledkům rozhodnutí o zahájení řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES musí Komise při předběžné kvalifikaci posuzovaných opatření jakožto nových podpor, i když dotčený členský stát nemusí s takovou kvalifikací souhlasit, předběžně projednat dotčená opatření s dotčeným členským státem, aby měl tento stát příležitost případně oznámit Komisi, že podle něho uvedená opatření nepředstavují podpory nebo že představují existující podpory (rozsudek Itálie v. Komise, bod 28 výše, bod 29).

38 Z přezkumu jednání mezi italskými orgány a službami Komise přitom ze strany Komise nevyplývalo žádné nesplnění povinností které jí přísluší.

39 Zprvým dopisem Komise ze dne 22. října 2003, který představoval obecnou žádost o informace týkající se veškerých opatření uvedených v DL 269/2002, dotčená opatření zahrnul v části nazvané „opatření 4“.

40 Když Komise v tomto dopise uvedla, že „se jeví, že“ určité daňové opatření „obsahuje daňové úlevy pro určité kategorie podniků nebo *ad hoc* pro určité podniky ve smyslu čl. 87 odst. 1 [ES]“, vyzvala italské orgány, aby jí upřesnily přesnou povahu stanovených daňových úlev, identitu a počet (i předpokládaný) příjemců výhod, finanční dopad (i odhadovaný) vyplývající z jejich přiznání, jejich případné odvodnění v rámci daňového režimu a jakoukoli další skutečnost, která jí umožní vytvořit si názor.

41 Italské orgány na tento dopis odpověděly dopisem ze dne 5. listopadu 2003, přičemž trvaly na obecné povaze dotčených opatření pro účely vyvrácení kvalifikace těchto opatření jako státních podpor.

42 Z druhé Komise ve svém dopise ze dne 19. prosince 2003 upřesnila, že nemá k dispozici informace umožňující vyloučit, že zkoumané daňové pobídky představují daňovou úlevu omezenou na určité podniky, jež byly v průběhu období uplatňování režimu podpor přijaty ke kótování na regulovaném trhu, a že tato úleva vedla k narušení hospodářské soutěže a obchodu uvnitř Společenství. Komise v tomto dopise rovněž upřesnila, že nemá k dispozici informace umožňující vyloučit, že daňové pobídky stanovené v článku 11 DL 269/2003 představovaly podpory na provoz, které jsou obvykle neslučitelné s jednotným trhem tím, že nesledují investice nebo cíle stanovené v čl. 87 odst. 3 ES. Komise nakonec vyzvala italské orgány, aby případné příjemce uvedených daňových pobídek informovaly o možnosti navrácení jejich podpory v případě, že bude rozhodnuto o protiprávnosti této podpory.

43 Komise tímto dopisem italským orgánům oznámila svou předběžnou analýzu, a dala jim tak možnost uplatnit případné námitky. Italské orgány však na tento dopis nereagovaly.

44 S ohledem na výše uvedené je třeba se domnívat, že na rozdíl od toho, co uplatňuje Italská republika, s ní byla sporná opatření dostatečně projednána před tím, než Komise přijala rozhodnutí o zahájení řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES.

45 V každém případě je třeba uvést, že i když dodržení práva na obhajobu vyžaduje, aby bylo dotčenému členskému státu umožněno užitečně sdělit svůj názor ohledně skutečností, na kterých Komise založila své posouzení (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1990, *Belgie v. Komise*, C-142/87, Recueil, s. I-959, bod 47), nic to nemění na tom, že k tomu, aby porušení práva na obhajobu v předběžné fázi vedlo ke zrušení konečného rozhodnutí, je třeba, aby v případě neexistence takové nesrovnalosti mohlo řízení vést k odlišnému výsledku (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudky Soudního dvora *Belgie v. Komise* uvedený výše, bod 48, a ze dne 5. října 2000, *Německo v. Komise*, C-288/96, Recueil, s. I-8237, bod 101; rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, *Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise*, T-198/01, Sb. rozh. s. II-2717, bod 201 a citovaná judikatura). Důkazní břemeno v tomto ohledu přísluší dotčenému členskému státu, jelikož jakékoli porušení práva na obhajobu představuje formální vadu, která vyžaduje, aby zúčastněná strana uplatnila zvláštní negativní úinek tohoto porušení na svá subjektivní práva (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise*, bod 203).

46 Je nutné v tomto ohledu konstatovat, že Italská republika neuvedla žádnou skutečnost, která by umožňovala prokázat, že neexistence případné nesrovnalosti mohla vést k odlišnému výsledku, ale pouze uvedla, že „osoba nemůže ‚uhodnout‘, jaké úinky může mít úvodní debata, která se nikdy neuskutečnila, na pozdější vývoj řízení“.

47 Italská republika zvláště neprokázala existenci negativního úinku, který by vyplýval z údajných vad, jimiž bylo stíženo rozhodnutí o zahájení řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES.

48 S přihlédnutím k výše uvedeným úvahám, je třeba dospět k závěru, že sporná opatření byla s italskými orgány dostatečně projednána před tím, než Komise přijala rozhodnutí o zahájení řízení, a že Italská republika v každém případě neprokázala existenci nesrovnalosti nebo vady, pokud jde o rozhodnutí o zahájení, ke kterým kdyby nedošlo, mohlo by řízení vést k odlišnému výsledku.

49 První důvod tudíž musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K části tohoto žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady kontradiktornosti

Argumenty účastníků řízení

50 Italská republika tvrdí, že Komise výtku týkající se výhody, kterou italské podniky měly z uplatnění dotčených daňových úlev z výnosů, které realizovaly na světové úrovni, a skutečnost, že zahraniční podniky těchto pobídek mohly využít pouze pro výnosy realizované v Itálii, uvedla poprvé v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodě 30 odůvodnění. Komise tím porušila zásadu kontradiktornosti.

51 Italská republika uvádí, že Komise v rozhodnutí o zahájení řízení a po celou dobu jeho trvání vznesla pouze otázku údajného rozdílného zacházení mezi italskými podniky a zahraničními podniky spočívající v tom, že první skupina podniků požívá výhodného posuzovaného režimu, zatímco druhá skupina je z uvedeného režimu vyloučena. Naproti tomu Komise nikdy nevznesla otázku údajného rozdílného zacházení mezi italskými a zahraničními podniky, na něž se na všechny vztahuje dotčený režim podpor.

52 Komise argumenty Italské republiky popírá.

Závěry Soudu

53 Podle ustálené judikatury zásada kontradiktornosti, která představuje základní zásadu práva Společenství, jež patří zejména mezi práva obhajoby, vyžaduje, aby dotčenému účastníkovi řízení bylo v průběhu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k reálnosti a relevanci skutkových zjištění, námitek a okolností tvrzených Komisí na podporu jejího tvrzení existence porušení Smlouvy o ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 61; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek Soud ze dne 9. července 2008, Alitalia v. Komise, T-301/01, Sb. rozh. s. II-1753, bod 169 a citovaná judikatura).

54 Je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 659/1999 „rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení shrne relevantní faktické a právní otázky, zahrne předběžné hodnocení Komise o charakteru navrhovaného opatření jako podpory a vyloží pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem“. Toto rozhodnutí o zahájení řízení musí umožnit zúčastněným stranám účastnit se formálního vyšetřovacího řízení, ve kterém budou mít možnost uplatnit své argumenty. Za tímto účelem postačuje, aby byly strany seznámeny s úvahami, které vedly Komisi k předběžnému závěru, že dotčené opatření může představovat novou podporu neslučitelnou se společným trhem (rozsudek Soudu ze dne 30. dubna 2002, Government of Gibraltar v. Komise, T-195/01 a T-207/01, Recueil, s. II-2309, bod 138).

55 Je třeba rovněž uvést, že formální vyšetřovací řízení umožňuje prohloubit a objasnit otázky vznesené v rozhodnutí o zahájení řízení, takže případný rozpor mezi tímto rozhodnutím a konečným rozhodnutím nemůže být sám o sobě považován za vadu, již je stížena legalita tohoto konečného rozhodnutí.

56 V projednávaném případě je třeba připomenout, že v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, konkrétně v bodě 19 tohoto rozhodnutí, Komise uvedla, že se jí zdálo, že dotčená opatření zvýhodňovala pouze podniky se sídlem v Itálii na úkor zahraničních podniků, které v Itálii byly jiné, jelikož tyto zahraniční podniky neměly nárok na daňové úlevy přiznané uvedenými opatřeními. Dopisem ze dne 21. dubna 2004 uvedly italské orgány, že podle článku 11 DL 269/2003 zahraniční podniky jiné v Itálii prostřednictvím stále provozovny a kótované na regulovaném trhu unie, mohou rovněž požívat dotčených opatření. V návaznosti na tento dopis Komise v bodě 30 odvodněn napadeného rozhodnutí konstatovala a upřesnila, že rozdílné zacházení mezi italskými a zahraničními podniky nicméně nadále existovalo v rozsahu, v němž se daňové úlevy přiznané dotčeným režimem podpor týkaly pro italské podniky výnosy realizovaných ve světovém měřítku a pro zahraniční podniky zisky realizovaných a zdaněných v Itálii.

57 Je tedy třeba poznamenat, jak správně zdůrazňuje Komise, že i když se její postoj jistě odlišoval od pochyb vyjádřených v rozhodnutí o zahájení řízení, vyplynulo to právě z kontradiktorního dialogu zahájeného s italskými orgány, které měly během celého formálního vyšetřovacího řízení příležitost upřesnit svůj postoj ohledně výtek Komise. Na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, se totiž výtka Komise v bodě 30 odvodněn napadeného rozhodnutí neliší, pokud jde o její předmět, od výtky uplatněné v rámci rozhodnutí o zahájení, konkrétně v jeho bodě 19. Tato výtka se odlišuje pouze tehdy, pokud jde o posouzení rozsahu rozdílného zacházení mezi podniky registrovanými v Itálii a podniky, které tam nejsou registrovány, a z tohoto důvodu rovněž rozsahu selektivní povahy zvýhodnění podniků registrovaných v Itálii.

58 Z žádného ustanovení týkajícího se přezkumu státních podpor ani z judikatury ostatně nevyplývá, že by Komise byla povinna dotčený členský stát informovat o svém postoji před tím, než přijme své rozhodnutí, jelikož byl členský stát vyzván k podání připomínek, jak tomu bylo v projednávaném případě (viz v tomto smyslu rozsudek Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, bod 45 výše, bod 198).

59 V každém případě, jak bylo konstatováno v bodě 45 výše, jakékoli porušení práva na obhajobu představuje formální vadu, jež vyžaduje, aby dotčený členský stát uplatnil existenci zvláštního negativního účinku tohoto porušení na jeho subjektivní práva. V tomto ohledu přitom postačí konstatovat, že Italská republika neprokázala, že by řízení v případě neexistence tvrzené nesrovnalosti vedlo k odlišnému výsledku.

60 Z toho vyplývá, že část tohoto důvodu, vycházející z porušení zásady kontradiktornosti musí být zamítnuta.

2. K nedostatku odvodnění

61 Italská republika uplatňuje porušení článku 253 ES jak v rámci svého druhého důvodu, tak ve spojení s porušením článku 87 ES v rámci svého třetího, čtvrtého a pátého důvodu.

Argumenty účastníků řízení

62 V rámci svého druhého důvodu vytýká Italská republika Komisi, že výslovně neodpověděla na připomínky uvedené v jejím dopise ze dne 30. listopadu 2004 v odpověď na připomínky společnosti Borsa italiana, kterým uvedla, že opatření mající obdobné rysy jako dotčená opatření

již v italském právním řádu existovala pod názvem „Super DIT. Toto opatření, které souviselo s daňovými pobídkami stanovenými čl. 11 odst. 4 DL 269/2003, již bylo předmětem žádosti o informace Komise ohledně případné diskriminační aspekt, které byly italskými orgány následně odstraněny. Krom toho toto opatření bylo formálně předloženo Radě, úseku „Hospodářské a finanční záležitosti“, která toto opatření považovala za neškodné ve smyslu usnesení Rady a zástupců vlád členských států, kteří se sešli na zasedání Rady dne 1. prosince 1997 o kodexu chování v oblasti zdaňování podniků (Úř. věst. 1998, C 2, s. 2).

63 Vzhledem k tomu, že se Italská republika opírá zvláště o rozsudek Soudu ze dne 6. března 2003, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise* (T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, dále jen „rozsudek WestLB“, body 279 až 281), a o judikaturu, která je v něm citována, Italská republika uplatňuje, že Komise měla předložit důvody, pro které se domnívala, že nemusela zaujmout stejné stanovisko, jaké zaujala ohledně Super DIT. Komise měla v podstatě vysvětlit důvody, pro které v napadeném rozhodnutí prohlásila za neslučitelné se společným trhem opatření, které se podobalo jinému opatření, které jej mírně předcházelo, v projednávané věci Super DIT, a v níž kterému nebyla vznesena žádná námitka.

64 V rámci svého třetího důvodu Italská republika uplatňuje porušení článku 253 ES tím, že Komise měla ve sporném rozhodnutí za to, že společností přijaté ke kótování v průběhu uplatňování režimu podpor požívaly selektivní výhody. Komise se nespokojila s tvrzením, že rozdílné zacházení neodpovídá žádnému významnému odlišení mezi postavením kótovaných společností a společností, které na burze nejsou kótovány, a nezaujala stanovisko ohledně argumentů vznesených v tomto ohledu společností *Borsa italiana*, jakož i italskými orgány.

65 V rámci svého čtvrtého důvodu Italská republika tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo nedostatkem odvodnění v rozsahu, v němž Komise dospěla k závěru o dopadu dotčeného opatření na hospodářskou soutěž uvnitř Společenství. Komise měla přinejmenším uvést specifické skutečnosti, z nichž dovodila, že hospodářská soutěž mohla být zmírněna a že obchod mezi trhy členských států mohl být ovlivněn. To platí v projednávaném případě tím spíše, jelikož dotčené podniky jsou činné v různých hospodářských odvětvích a podpory jsou velmi nízké. Komise neprokázala, že dotčená opatření představují podpory na provoz a v tomto ohledu vycházela z obecných a přibližných tvrzení. Italská republika krom toho uvádí, že Komise v napadeném rozhodnutí přezkoumala pouze jedno ze sporných opatření, a to snížení daňové sazby stanovené v článku 11 DL 269/2003 a že Komise opomenula přezkoumat odpovídací náklad na přijetí ke kótování z daňového základu stanovený v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003.

66 Konečně Italská republika v rámci svého pátého důvodu Komisi vytýká, že se omezila na založení neslučitelnosti dotčených opatření se společným trhem na skutečnosti, že tato opatření zavedla podpory na provoz, a v každém případě, že právně dostatečným způsobem neodvodnila konstatování neslučitelnosti dotčených opatření se společným trhem.

67 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.

Závěry Soudu

68 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury závisí rozsah povinnosti odvodnění na povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Z odvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby jednak soud Společenství mohl vykonávat svůj přezkum legality, a jednak se dotčené osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly chránit svá práva a ověřit, zda je rozhodnutí opodstatněno. Není požadováno, aby odvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní

pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63; rozsudek WestLB, bod 63 výše, body 278 a 279 a citovaná judikatura). Komise především není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany. Stačí, aby popsala skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci struktury rozhodnutí (viz rozsudek WestLB, bod 63 výše, bod 280 a citovaná judikatura).

69 Krom toho se Komise v případě režimu podpory může za účelem ověření, zda tento režim obsahuje prvky podpory, omezit na zkoumání všeobecných charakteristik dotčeného režimu, aniž by byla povinna přezkoumat každý konkrétní případ použití (rozsudky Soudního dvora ze dne 19. října 2000, Itálie a Sardegna Lines v. Komise, C-15/98 a C-105/99, Recueil, s. I-8855, bod 51; ze dne 29. dubna 2004, Tecko v. Komise, C-278/00, Recueil, s. I-3997, bod 24, a ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, C-66/02, Sb. rozh. s. I-10901, bod 91).

70 Ve světle těchto zásad je nutno přezkoumat, zda je napadené rozhodnutí dostatečné odvodné, pokud jde o různé aspekty posouzení Komise konstatované Italskou republikou.

K nedostatku odvodnosti vycházejícímu z toho, že Komise nezohlednila, že v italském právním řádu existuje opatření mající obdobné charakteristické rysy jako dotčená opatření

71 Italská republika v rámci svého druhého důvodu Komisi především vytýká, že nezaujala stanovisko ohledně údajné existence kontinuity mezi jedním ze dvou dotčených opatření, a to snížením daní stanoveným v článku 11 DL 269/2003 a Super DIT.

72 Úvodem je třeba uvést, že odkaz na Super DIT, který měl časovou a právní vazbu s dotčenými opatřeními, byl formálně poprvé učiněn v připomínkách předložených společností Borsa italiana ze dne 4. října 2004, ke kterým se italské orgány vyjádřily v dopise ze dne 30. listopadu 2004. Podle italských orgánů a společnosti Borsa italiana jsou dotčená opatření v podstatě odvodná obecnými zásadami daňového systému z důvodu, že v italském právním řádu již dříve existovalo opatření Super DIT.

73 Je třeba rovněž uvést, že, jak uplatňuje Italská republika, Komise v napadeném rozhodnutí uvedla důvody, pro které daňové pobídky stanovené DL 269/2003 přiznávaly selektivní výhodu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, aniž by nějak odkázala na opatření Super DIT.

74 Argumentace předložená Italskou republikou ovšem nemůže obstát.

75 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že se Komise, jak uplatňuje ve svých písemnostech, nikdy nevyjádřila k případné kvalifikaci opatření Super DIT jako státní podpory, která nebyla Komisi oznámena na základě čl. 88 odst. 3 ES, a jelikož bylo v roce 2001 zrušeno, což nebylo Italskou republikou zpochybněno, nebylo zahrnuto v režimu dotčených podpor. Opatření Super DIT je v článku 11 DL 269/2003 zmíněno pouze proto, aby dotčené podniky nepožívaly dvojích daňových úlev.

76 Pokud jde dále o to, že se Komise o Super DIT údajně dozvěděla v rámci své činnosti dohledu nad uplatňováním pravidel na vnitřním trhu a přezkumu Super DIT Radou, úsekem „Hospodářských a finančních záležitostí“, je třeba konstatovat, že jednak tyto dva aspekty nepodléhají přezkumu státních podpor, a jednak jakákoli nečinnost Komise s ohledem na opatření, které by mohlo představovat státní podporu, není významná, pokud, jak je tomu v projednávaném případě, jí nebyl režim podpor oznámen (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 2004, Demesa a Territorio Histórico de Álava v. Komise, C-183/02 P a C-187/02 P, Sb. rozh. s. I-10609, bod 52).

77 Krom toho skutečnost, že Komise podrobně znala Super DIT a že, aťkoli měla možnost zahájit formální vyšetřovací řízení, se nikdy nevyjádřila k případné kvalifikaci Super DIT jako státní podpory, nemá žádné důsledky pro pojem „státní podpora“ ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES ani pro kvalifikaci jako nová nebo existující podpora ve smyslu nařízení č. 659/1999.

78 V každém případě i za předpokladu, že by Super DIT a dotčený režim podpor spadaly do logiky kontinuity a rozšíření, skutečnost, že Komise nezasáhla s ohledem na Super DIT, nemá vliv, vzhledem k tomu, že dotčený režim podpor v této věci, který je přezkoumáván nezávisle na Super DIT, představuje státní podporu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1988, *Recko v. Komise*, 57/86, Recueil, s. 2855, bod 10, a ze dne 15. prosince 2005, *Unicredito Italiano*, C-148/04, Sb. rozh. s. I-11137, bod 105).

79 Nakonec je nutné připomenout, že podle judikatury uvedené v bodě 69 výše nebyla Komise povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany. Stačí, aby popsala skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci struktury napadeného rozhodnutí (viz v tomto smyslu rovněž rozsudek *Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise*, bod 45 výše, bod 60 a citovaná judikatura). Navíc Komise nebyla povinna ani podrobněji odvodňovat napadené rozhodnutí, odpovídala-li na argumenty, které považovala za irelevantní nebo jen málo relevantní (viz v tomto smyslu usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 29. dubna 2005, *Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise*, C-404/04 P-R, Sb. rozh. s. I-3539, bod 37). Vzhledem k tomu, že Super DIT nebylo součástí dotčených podpor a jeho soulad s pravidly v oblasti státních podpor nebyl Komisí nijak posouzen, nemělo zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí.

80 Nelze tudíž Komisi vytýkat, že specificky neodpověděla na tvrzení, podle kterého dotčená opatření mohla údajně navazovat na Super DIT a z tohoto důvodu být odvodněna obecnými zásadami italského daňového systému.

81 Druhý důvod je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K nedostatku odvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o selektivní povahu dotčených opatření

82 Komise vnuje body 26 až 32 odvodnění napadeného rozhodnutí prokazování existence selektivní výhody.

83 Zprv se Komise v bodě 26 napadeného rozhodnutí domnívá, že dotčená opatření zavádí výjimku z běžného fungování daňového systému a poskytují výhradní výhodu společnostem, které mají možnost nechat se přijmout ke kótování v krátkém období uplatňování režimu podpor, z něhož jsou vyloučeny již kótované podniky, které nesplňují podmínky požadované ke kótování, a podniky, které se rozhodnou, že se během posuzovaného období nedají kótovat.

84 Komise v bodech 27 až 29 vysvětluje důvody, pro které tato výjimka není opodstatněná s ohledem na povahu daňového systému v rozsahu, v němž neodpovídá žádnému významnému odlišení mezi postavením kótovaných společností a postavením společností, které na regulovaném trhu nejsou kótovány. Komise upřesňuje jednak to, že snížení daňové sazby použitelné na budoucí výnosy příjemců, stanovené v článku 11 DL 269/2003, není přiměřené, jelikož tyto výnosy nemají žádný vztah k přijetí ke kótování příjemců, k struktuře jejich kapitálu a jiným charakteristickým rysům souvisejícím s kótováním, a jednak to, že odpočet ze zdanitelného příjmu stanovený v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003 představuje výjimečnou podporu, jelikož se připočte k obvyklému odpočtu nákladů. Krom toho je krátká doba trvání režimu podpor, která *de facto* vede k vyloučení řady potenciálních příjemců podle napadeného rozhodnutí v rozporu se

specifickým cílem podpory kótování společností.

85 Komise zadruhé v bodě 30 napadeného rozhodnutí zdrazňuje, že dotčená opatření mají významný úinek na podniky určité velikosti a mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zlepšují postavení těchto podniků oproti postavení konkurenčních podniků, které nejsou registrovány v Itálii. Navíc Komise uvádí, že vzhledem k tomu, že jsou dotčené pobídky poskytovány prostřednictvím daňového systému, zvýhodní více italské podniky, pro které se daňové úlevy uplatní i na výnosy realizované ve světovém měřítku, než zahraniční podniky, pro které se daňové úlevy použijí pouze na výnosy realizované v Itálii. Komise rovněž vylučuje jakékoli odvodňnou povahou daňového systému, jelikož režim podpor představuje výjimečnou podporu, jež není odvodňnitelná v rámci běžné správy finančního systému.

86 Z výše uvedených bodů vyplývá, že Komise v napadeném rozhodnutí jasně vysvětlila v jakém smyslu podniky, které jsou příjemci dotčených opatření, požívají selektivní výhody. Za těchto okolností musí být část těchto důvodů vycházejícího z nedostatku odvodňní zamítnuta.

K nedostatku odvodňní napadeného rozhodnutí, pokud jde o dopad dotčených opatření na hospodářskou soutěž a obchod ve Společnosti

87 Je třeba připomenout, že i když je Komise povinna zmínit v odvodňní svého rozhodnutí alespoň okolnosti, za nichž byla podpora poskytnuta, umožní-li prokázat, že podpora může ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit nebo hrozit narušením hospodářské soutěže, není povinna provádět hospodářskou analýzu skutečné situace dotčených trhů, tržního podílu podniků, které jsou příjemci podpory, postavení konkurenčních podniků a obchodu mezi členskými státy. Krom toho v případě protiprávně poskytnutých podpor Komise není povinna prokazovat skutečné dopady těchto podpor na hospodářskou soutěž a na obchod mezi členskými státy. Pokud by tomu tak totiž bylo, znamenalo by takovýto požadavek, že by členské státy, které poskytují podpory protiprávně, byly zvýhodněny oproti těm státům, které oznamují návrh podpory (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 29. září 2000, CETM v. Komise, T-55/99, Recueil, s. II-3207, body 100 až 103, a Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, bod 45 výše, bod 215).

88 Vzhledem k této judikatuře se nezdá, že by Komise v daném případě nesplnila svou povinnost dostatečně odvodnit část napadeného rozhodnutí týkající se dopadu dotčených opatření na hospodářskou soutěž a obchod ve Společnosti.

89 Komise v tomto ohledu vnuje body 34 až 37 odvodňní napadeného rozhodnutí přezkumu dopadu dotčených opatření na hospodářskou soutěž a obchod ve Společnosti.

90 Komise nejdříve zdrazňuje, že dotčená opatření mohou „narušit hospodářskou soutěž mezi podniky a obchodní výměnu [obchod] mezi členskými státy vzhledem k tomu, že společnosti, které jsou příjemci podpory, mohou působit na mezinárodních trzích a vnovat se obchodní činnosti a jiným hospodářským činností na trzích, v nichž probíhá ostrá hospodářská soutěž“ (bod 34 odvodňní napadeného rozhodnutí).

91 Dále Komise vyjmenovává finanční cíle sledované společnostmi, které žádají o přijetí ke kótování, a to navýšení a diferenciaci finančních zdrojů, zvýšení jejich finanční způsobilosti, ohodnocení vývoje trhu, a stanoví, že „[p]oskytnutím výjimečné daňové úlevy společnostem, které se rozhodnou dát se kótovat na burze, režim zlepšuje postavení těchto společností v hospodářské soutěži a jejich finanční způsobilost vůči konkurentům“, přičemž upesňuje, že popsané úinky „mohou upřednostovat italské příjemce působící na trzích, v nichž dochází k obchodní výměně v rámci Společnosti“, a že tudíž „režim ovlivňuje obchodní výměnu [obchod] a narušuje hospodářskou soutěž“ (bod 35 odvodňní napadeného rozhodnutí).

92 Konečně Komise upřesňuje, že „všech [deset] [s]poleností přijatých ke kótování na italských burzách patří do různých odvětví, a to od rukodělné výroby až po veřejné služby, přičemž všechna tato odvětví jsou otevřená mezinárodní hospodářské soutěži“, a domnívá se, že jsou poskytnuté výnosy z daňových úlev podstatné, jelikož mohou za tříleté období, kdy byl režim podpor uplatňován, dosáhnout až 11,7 milionů eur na příjemce (bod 36 odvodní napadeného rozhodnutí).

93 Komise z toho v bodě 37 odvodní napadeného rozhodnutí vyvozuje, že „narušení hospodářské soutěže vyvolané režimem v různých odvětvích, v nichž příjemci působí, je významné s přihlédnutím k tomu, že tito příjemci mají často vdané postavení v příslušných odvětvích v Itálii, čímž je odvodno záporné posouzení režimu“.

94 Odvodní napadeného rozhodnutí tudíž dovoluje Italské republice a soudu Společenství seznámit se s důvody, pro které Komise dospěla k závěru, že v daném případě jsou naplněny podmínky, za nichž se uplatní čl. 87 odst. 1 ES, které se týkají vlivu na obchod mezi členskými státy a narušení hospodářské soutěže.

95 Tento závěr nemůže být zpochybněn tvrzením Italské republiky, podle kterého přezkum narušení hospodářské soutěže a dopadu dotčených opatření na obchod mezi členskými státy neodráží opatření uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003. V tomto ohledu postačí připomenout, že jelikož body 34 až 37 odvodní napadeného rozhodnutí zmíní dopady „režimu“, jasně a jednoznačně z nich vyplývá, že se úvahy Komise použijí na režim podpor jako celek, tedy na obě dotčená opatření.

96 Z toho vyplývá, že část čtvrtého důvodu vyplývající z nedostatku odvodní napadeného rozhodnutí, pokud jde o dopad dotčených opatření na hospodářskou soutěž a na obchod ve Společenství, musí být rovněž zamítnut.

K nedostatku odvodní napadeného rozhodnutí, pokud jde o neslučitelnost dotčených opatření se společným trhem

97 Komise vnuje body 39 až 45 odvodní napadeného rozhodnutí analýze slučitelnosti dotčených opatření se společným trhem.

98 Komise nejdříve zdrazňuje, že tato slučitelnost musí být posuzována na základě výjimek stanovených v čl. 87 odst. 2 a 3 ES (bod 39 napadeného rozhodnutí) a že italské orgány výslovně nenapadly její posouzení, uvedené v rozhodnutí o zahájení řízení, podle něž se v daném případě žádná z těchto výjimek nepoužije (bod 40 odvodní napadeného rozhodnutí). Dále Komise uvádí, že „[poskytnuté] podpory nesouvisejí se žádným výdajem nebo jsou spjaty s nezpůsobilými výdaji na podpory podle nařízení o blokových výjimkách nebo podle pokynů Společenství“ (bod 41 odvodní napadeného rozhodnutí). Komise krom toho upřesňuje, že se výjimky stanovené v čl. 87 odst. 2 a 3 písm. a), b) a d) v projednávaném případě nepoužijí (body 42 a 44 odvodní napadeného rozhodnutí). Nakonec, pokud jde o konkrétní o čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, Komise zdrazňuje, že „[režimem stanovené daňové úlevy nejsou spjaty se zvláštními investicemi, s vytvářením pracovních míst nebo s konkrétními projekty“ a že „[t]yto daňové úlevy představují zkrátka snížení nákladů, které mají podniky při výkonu hospodářské činnosti nést, a mají tudíž být považovány za státní podpory na provoz, jež jsou neslučitelné se společným trhem“ (bod 45 odvodní napadeného rozhodnutí).

99 Pokud jde o samotnou konkrétní o údajnou povinnost Komise zvlášť odvodnit svůj závěr, podle kterého dotčená opatření nejsou slučitelná se společným trhem ve vztahu k možnosti, že podpory, i když jako provozní podpory, mohou být odvodny, je třeba připomenout, že podle

judikatury uvedené v bodě 68 výše, není Komise povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany. Stačí, aby popsala skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci struktury rozhodnutí. Krom toho podle judikatury uvedené v bodě 79 výše Komise není povinna ani podrobněji odvodovat napadené rozhodnutí, odpovídá-li na argumenty, které považuje za irelevantní nebo jen málo relevantní.

100 V tomto ohledu postačí uvést, že Komise v bodech 39 až 45 odvodnění napadeného rozhodnutí právně dostatečným způsobem uvedla hlavní důvody svého konstatování neslučitelnosti režimu podpor se společným trhem a v bodě 46 napadeného rozhodnutí uvedla, že se na tyto podpory, jakožto provozní podpory, nevztahovala žádná výjimka.

101 Je nutno konstatovat, že odvodnění napadeného rozhodnutí umožňuje pochopit důvody, pro které Komise vyloučila použití výjimek stanovených v čl. 87 odst. 2 a 3 ES, a konkrétněji důvody, pro které Komise sporná opatření kvalifikovala jako podpory na provoz vyloučené z působnosti čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, a nikoli jako podpory na investice.

102 Ve světle předchozích úvah je třeba část pátého důvodu vycházející z nedostatku odvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o neslučitelnost dotčených opatření se společným trhem, zamítnout.

3. K porušení článku 87 ES

103 Italská republika uplatňuje porušení článku 87 ES, pokud jde o různé aspekty posouzení dotčených opatření Komisí, v rámci svého tetního, tvrtého a pátého důvodu. Italská republika v rámci svého tetního důvodu zpochybňuje existenci výhody poskytnuté nově kótovaným společnostem na burze, jakož i selektivní povahu této výhody, v rámci tvrtého důvodu zpochybňuje dopad dotčených opatření na hospodářskou soutěž a na obchod ve Společenství a v rámci pátého důvodu zpochybňuje neslučitelnost dotčených opatření se společným trhem.

K selektivitě výhody poskytnuté společnostem nově kótovaným na burze

Argumenty účastníků řízení

104 Italská republika v rámci svého tetního důvodu uvádí, že posuzovaná opatření nemají selektivní povahu nebo že rozlišení, které činí, je odvodněno povahou nebo strukturou daňového systému.

105 Italská republika zpochybňuje úvahu uvedenou v bodě 26 odvodnění napadeného rozhodnutí, podle které selektivní charakter výhody spoívá ve skutečnosti, že dotčená opatření nedbají „běžného fungování daňového systému a podporují určité podniky nebo určité výroby, jelikož představují zvláštní režim, jehož mohou využívat pouze společnosti, jež uspějí při přijetí ke kótování v období stanoveném režimem“. Italská republika se domnívá, že vzhledem k tomu, že se dotčený režim podpor týká všech akciových společností, které potenciálně mají možnost zapsat se ke kótování, není tento režim selektivní. Nový režim podpor se totiž nutně vztahuje na podniky, které v okamžiku jeho vstupu v platnost splňovaly podmínky, které stanoví, a nemohl se vztahovat na podniky, které nesplňovaly podmínky nebo které tyto podmínky splňovaly později.

106 Italská republika zpochybňuje rovněž úvahu uvedenou v bodě 27 odvodnění napadeného rozhodnutí, podle které dotčený režim podpor není odvodnitelný vzhledem k povaze italského daňového systému, není přímý, neboť se snížení daňové sazby uplatňuje na budoucí výnosy příjemce, které nesouvisejí s tím, zda byli příjemci přijati ke kótování, se strukturou jejich kapitálu a s jinými charakteristickými rysy kótování na burze a není odvodnitelný ani z hlediska zvláštních cílů, jelikož vzhledem ke krátké době trvání je ve skutečnosti pro mnohé možné příjemce

nedostupný. Podle Italské republiky zavádí dotčená opatření rozlišení, která jsou inherentní logice daňového systému tím, že odpovídají takovému postavení, jako je postavení kótovaných společností, které je objektivně odlišné od postavení společností, které nejsou kótovány. Kótované společnosti musely čelit významným nákladům, které měly nést samy, jelikož se mohlo stát, že během daňového období, ve kterém byly vynaloženy, nebyly odpočitatelné nebo, i v případě, že byly odpočitatelné, jejich odpočitatelnost přinesla úsporu na dani, která nemůže přesáhnout sazbu daně použitelnou na zdanitelné příjmy.

107 Rozsudky Soudního dvora ze dne 8. listopadu 2001, *Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* (C-143/99, Recueil, s. I-8365, body 41 a 42), a ze dne 13. února 2003, *Španělsko v. Komise* (C-409/00, Recueil, s. I-1487, bod 52), podle Italské republiky potvrzují, že uplatnění odlišného daňového zacházení s kótovanými společnostmi odpovídá logice systému a nepředstavuje selektivní přístup.

108 Pokud jde o argument Komise, podle kterého snížení daňové sazby stanovené v článku 11 DL 269/2003 nesouviselo s náklady na přijetí ke kótování, ale s výnosy společností, Italská republika uvádí, že se nemuselo jednat o výnosy, na které snížení daňové sazby nemělo žádný skutečný účinek a že aťkoli byly realizovány zisky, jednalo se zajiště o zisky značně omezené z důvodu nákladů vynaložených k přijetí k samotnému kótování.

109 Tvzení Komise, podle kterého rozdílné zacházení „neodpovídá žádnému významnému odlišení mezi postavením kótovaných společností a společností, které na burze nejsou kótovány“ (bod 27 odvodní napadeného rozhodnutí), je tudíž právně nesprávné.

110 Italská republika dodává, že pro účely hodnocení selektivnosti dotčených opatření, je třeba srovnat nikoli postavení všech akciových společností, ale spíše pouze postavení akciových společností, které potenciálně mohly být přijaty ke kótování. V tomto případě je zřejmé, že sporná opatření, která se bez rozdílu vztahují na všechny akciové společnosti, které mohly být potenciálně přijaty ke kótování, neprovádí žádnou „subjektivní“ selekci.

111 Komise podle Italské republiky krom tohoto nezohlednila soudržnost obou dotčených opatření, která navazují na dřívější opatření v oblasti daňových úlev ve prospěch nově kótovaných společností, a to Super DIT.

112 Italská republika rovněž uvádí, že neselektivní povaha opatření přetrvává, i když jsou dočasné, a to tím spíše, že omezení v záse umožnilo sladit dotčený režim podpor s rozpočtovými požadavky státu a měly být vysvětleny také pokusnou povahou opatření.

113 Pokud jde o bod 28 odvodní napadeného rozhodnutí, podle kterého odpočet nákladů na kótování stanovený v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003 představuje výjimečnou pobídku, neboť se připočte k obvyklému odpočtu nákladů, Italská republika vyzdvihuje rozpor ovlivňující napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise jednak tvrdí, že uvedené opatření mohlo být považováno za odvodně specifickým cílem sledovaným režimem podpor, a jednak toto odvodnění nechala bez povšimnutí ve vztahu k dalšímu dotčenému opatření, a to snížení daně stanovenému v článku 11 DL 269/2003.

114 Pokud jde o bod 30 odvodní napadeného rozhodnutí, podle kterého jsou dotčená opatření ku prospěchu především italským podnikům z důvodu použití daňových úlev na výnosy realizované ve světovém měřítku, Italská republika uvádí, že se selektivní povaha musí, pro účely hodnocení, zda tyto podniky mají z tohoto opatření stejné nebo různé výhody, posuzovat výhradně porovnáním jednak situací, kterých se týká, a jednak situací, které vylučuje, zatímco pro účely určení existence státní podpory není relevantní srovnávat navzájem situace uvedené v dotčeném opatření.

115 Italská republika nakonec tvrdí, že jakýkoli jiný dopad dotčených opatření na italské společnosti, které jsou příjemci podpory a na zahraniční společnosti, které jsou příjemci podpory, nelze zakázat, jelikož je obvyklé, že je daňový systém založen na pravidle univerzality zdanění a výhod, pokud jde o rezidenty, jakož i na pravidle daňové teritoriality, pokud jde o nerezidenty (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 14. února 1995, Schumacker, C-279/93, Recueil, s. I-225, body 31, 32 a 34, a ze dne 14. září 1999, Gschwind, C-391/97, Recueil, s. I-5451, body 21 až 24).

116 Komise zpochybňuje argumenty Italské republiky.

Závěry Soudu

117 Článek 87 odst. 1 ES zakazuje státní podpory, které „zvýhodují určité podniky nebo určité odvětví výroby“, tedy selektivní výhody (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, bod 69 výše, bod 94). Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že pojem „státní podpora“ nezahrnuje státní opatření zavádějící rozlišení mezi podniky, a tedy *a priori* selektivní, pokud toto rozlišení vyplývá z povahy nebo systematiky daňové soustavy, do níž tato opatření patří (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, Nizozemsko v. Komise, C-159/01, Sb. rozh. s. I-4461, bod 42, a ze dne 6. září 2006, Portugalsko v. Komise, C-88/03, Sb. rozh. s. I-7115, bod 52 a citovaná judikatura).

118 V důsledku toho je třeba nejdříve přezkoumat to, zda dotčená opatření, jimiž jsou snižovány daňové sazby, mají *a priori* selektivní povahu, a poté popírat to, zda, jak tvrdí Italská republika, jsou odvodná povahou a systematikou italské daňové soustavy.

– K *a priori* selektivní povaze dotčených opatření

119 Pokud jde o posouzení podmínky selektivity, která je definičním znakem pojmu státní podpory, z judikatury vyplývá, že čl. 87 odst. 1 ES ukládá povinnost určit, zda v rámci daného právního režimu může vnitrostátní opatření zvýhodovat určité podniky vůči ostatním, které se s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci (viz rozsudky Španělsko v. Komise, bod 107 výše, bod 47, a Portugalsko v. Komise, bod 117 výše, bod 54 a citovaná judikatura).

120 V projednávaném případě přitom selektivita daňové výhody stanovená čl. 1 odst. 1 písm. d) a článkem 11 DL 269/2003 vyplývá z odlišných skutečností. Nejdříve nárok na snížení sazby daně z příjmů ve letech následujících po zdaňovacím období, v němž došlo ke kótování, jakož i nárok na odpočet ze zdanitelného příjmu částky odpovídající nákladům na kótování, je přiznán pouze podnikům nově kótovaným na regulovaném trhu. Poté tyto podniky, a to nově kótované akciové společnosti, musejí být přijaty k oficiálnímu kótování na regulovaném trhu během období od 2. října 2003, tedy data vstupu DL 269/2003 v platnost do 31. prosince 2004, tedy lhůty pro první kótování podle článku 11 DL 269/2003. Dotčená opatření tak zvýhodují pouze podniky, které uvedené operace provedly (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, bod 69 výše, bod 97) v krátkém patnáctiměsíčním období účinnosti režimu

podpor (viz v tomto smyslu a obdobn? rozsudek Soudu ze dne 6. b?ezna 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T?92/00 a T?103/00, Recueil, s. II?1385, bod 49). Všechny ostatní podniky jsou totiž z režimu podpor vylou?eny, a? se jedná o spole?nosti již kótované nebo spole?nosti, které b?hem období, na které se vztahuje režim podpor, nespl?ují a nemohou spl?ovat podmínky požadované ke kótování. V tomto ohledu je t?eba ješt? up?esnit, že, jak vyplývá z bodu 18 od?vodn?ní napadeného rozhodnutí a jak mnohokrát ve svých písemnostech uvedla Komise, aniž by jí Italská republika proti?e?ila, krátké období stanovené režimem podpor bylo v podstat? srovnatelné s ?asem požadovaným k naplánování, zahájení a vedení p?íjetí ke kótování ke zdárnému výsledku, s ohledem na ustanovení, která kótování upravují a která stanovují p?ísné podmínky, jež musejí podniky mající zájem o kótování dodržet. Výhody poskytnuté dot?enými opat?enými, jak Italská republika p?ipustila na jednání, tudíž byly *de facto* p?ístupné pouze podnik?m, které již zahájily postup o p?íjetí ke kótování, a nikoli podnik?m, které m?ly v úmyslu tento postup zahájit nebo podnik?m, které byly p?ipraveny v brzké dob? tuto iniciativu vyvinout.

121 Pokud spole?nosti p?ijaté ke kótování b?hem období, na které se vztahoval režim podpor, využily da?ových úlev – a to snížení sazby dan? z p?íjmu a odpo?et náklad? souvisejících s kótováním ze zdanitelného p?íjmu, který se uplatní vedle obvyklého odpo?tu – k nimž nem?ly p?ístup podniky, které neprovád?ly takové operace, jako jsou operace uvedené t?mito opat?enými, vztahují se na n? výhody, na které by v rámci obvyklého použití da?ového režimu nem?ly nárok. Z tohoto d?vodu jsou dot?ená opat?ení selektivní.

122 Krom toho jsou dot?ená opat?ení selektivní v tom, že ve skute?nosti zvýhod?ují spole?nosti registrované v Itálii oproti spole?nostem, které tam registrovány nejsou (viz v tomto smyslu a obdobn? rozsudek Soudního dvora ze dne 14. ?ervence 1983, Komise v. Itálie, 203/82, Recueil, s. 2525). Jak totiž správn? uvádí Komise v bod? 30 od?vodn?ní napadeného rozhodnutí da?ová pobídka poskytnutá odchyln? od b?žného da?ového režimu všem podnik?m podléhajícím zdan?ní v Itálii, které se dají p?ijmout ke kótování na n? kterém regulovaném trhu, zvýhod?uje hlavn? spole?nosti registrované v Itálii. Krom toho, pokud jde o spole?nosti registrované v Itálii, použijí se da?ové úlevy na výnosy realizované ve sv?tovém m?ítku, zatímco pro zahrani?ní podniky se uvedené úlevy použijí pouze na výnosy realizované v Itálii.

123 Tento záv?r nelze zpochybnit argumentem Italské republiky, podle kterého selektivní povaha opat?ení musí být posouzena výhradn? porovnáním jednak situací, kterých se týká, a jednak situací, které vylou?uje, a nikoli srovnáním situací uvedených v dot?eném opat?ení navzájem. V tomto ohledu je t?eba p?ipomenout, že ú?elem ?l. 87 odst. 1 ES je zakázat jakoukoli podporu, která m?že zvýhod?ovat „ur?ité podniky nebo ur?itá odvtví výroby“, a opat?ení podpory tento ?lánek vymezuje podle jeho ú?ink?. Nic tedy nebrání tomu, jak správn? uvádí Komise, aby opat?ení již omezené na ur?ité stanovené subjekty – v projednávaném p?ípad? spole?nosti kótované na burze – ur?ité p?íjemce zvýhod?ovalo v širší mí?e – v projednávaném p?ípad? italské spole?nosti, pro které se da?ové úlevy použijí na výnosy realizované ve sv?tovém m?ítku – než ostatní spole?nosti, které jsou rovn?ž p?íjemci režimu podpor, a to zahrani?ní spole?nosti, pro které se da?ové úlevy použijí pouze na výnosy realizované v Itálii.

124 Z výše uvedeného vyplývá, že dot?ená opat?ení zvýhod?ují „ur?ité podniky“ ve smyslu ?l. 87 odst. 1 ES. Je tedy t?eba p?ezkoumat, zda je rozlišování zavedené uvedenými opat?enými od?vodn?no povahou nebo obecnou strukturou da?ové soustavy, do níž tato opat?ení pat?í.

– K od?vodn?nosti dot?ených opat?ení povahou a strukturou italské da?ové soustavy

125 V tomto ohledu je t?eba up?esnit, že pokud se takové rozlišování opírá o jiné cíle, než jsou cíle sledované obecným systémem, je na dot?ené opat?ení v zásad? nahlíženo tak, že spl?uje podmínku selektivity stanovenou v ?l. 87 odst. 1 ES (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora

ze dne 2. července 1974, Itálie v. Komise, 173/73, Recueil, s. 709, bod 33, a Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, bod 107 výše, bod 49). Německému státu, který zavedl takové rozlišování mezi podniky v oblasti daní, krom toho přísluší prokázat, že toto rozlišování skutečně vyplývá z povahy a struktury dotčeného systému (rozsudek Nizozemsko v. Komise, bod 117 výše, bod 43).

126 Snížení daní podle Italské republiky představovalo daňovou pobídku pro kótování společností, na které se vztahoval dotčený režim podpor, s ohledem na skutečnost, že každá společnost, která hodlala být přijata ke kótování na burze nebo na jiném regulovaném trhu, musela čelit významným nákladům. Uvedená opatření tudíž odpovídala zvláštnímu postavení společností, jež hodlaly být přijaty ke kótování, které se objektivně odlišuje od postavení ostatních společností.

127 Komise v tomto ohledu v bodě 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesňuje, že z hlediska daní dotčená opatření neodpovídají žádnému významnému odlišení mezi postavením kótovaných společností a společností, které na burze nebo na jiném regulovaném trhu nejsou kótovány.

128 Je tedy třeba ověřit, zda Komise oprávněně vyloučila existenci jakékoli souvislosti mezi dotčenými opatřeními a objektivně zvláštním postavením příjemců těchto opatření.

129 Z tohoto pohledu je třeba obě opatření zkoumat odděleně.

130 Jednak, jak správně uvádí v bodě 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise, vzhledem k tomu, že jsou daňové úlevy uvedené v článku 11 DL 269/2003 poskytovány při přijetí ke kótování, použijí se na budoucí výnosy realizované podniky – příjemci, které nemají žádný vztah ke skutečnosti, že tyto příjemci byli přijati ke kótování, ani s náklady vzniklými v návaznosti na přijetí, ani s jinou údajnou nevýhodou vyplývající z tohoto zvláštního postavení. Krom toho vzhledem ke své krátké době účinnosti, není režim podpor odůvodnitelný ani z hlediska svých zvláštních cílů, a to podpory kótování podniků, jelikož *de facto* vylučuje mnohé potenciální příjemce.

131 Italská republika ostatně neprokázala žádnou spojitost mezi zvláštními charakteristickými rysy společností přijatých ke kótování – a konkrétněji údajnými nevýhodami, které vyplývají z kótování v podobě přístupu ke kapitálovému trhu a provozním nákladům – a uvedenými opatřeními.

132 I za předpokladu, že by kótované společnosti mohly mít odlišné charakteristické rysy než společnosti, které nejsou kótovány, zvláště pokud jde o přístup na kapitálový trh a provozní náklady, je třeba mít za to, že daňové pobídky uvedené v článku 11 DL 269/2003 nemají žádnou spojitost s uvedenými charakteristickými rysy.

133 Dále, jak správně uvádí Komise v bodě 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí, odpoutet ze zdanitelného příjmu uvedený v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003, který se uplatní vedle obvyklého odpoutu výdajů, představuje také výjimečnou pobídku. I za předpokladu, že tento odpoutet může být považován za odůvodněný zvláštním cílem podpory kótování společností sledovaným režimem podpor, nic to nemění na tom, jak správně uvedla Komise, že díky krátké době své účinnosti je tento režim v rozporu s uvedeným cílem, jelikož ve skutečnosti vylučuje mnohé potenciální příjemce.

134 Krom toho na rozdíl od tvrzení Italské republiky, neexistuje v napadeném rozhodnutí žádný rozpor v tom, že se zdálo, že v něm Komise vyloučila jakoukoli možnost odůvodněného vycházejícího z povahy nebo struktury systému s ohledem na daňové pobídky uvedené v článku 11 DL

269/2003 (bod 27 odvodnění napadeného rozhodnutí), přičemž naopak připustila možnost odvodnění, pokud jde o daňové pobídky uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003 (bod 28 odvodnění napadeného rozhodnutí).

135 V tomto ohledu Komise správně, pokud jde o první opatření, bez dalšího vyloučila jakoukoli možnost odvodnění vzhledem k tomu, že uvedené opatření nemá spojitost s žádným zvláštním postavením vlastním společenostem přijatým ke kótování, a pokud jde o druhé opatření, vyloučila jakékoli odvodnění v projednávaném případě, poté, co uvedla, že by takové opatření případně mohlo být odvodněné, jestliže se týká nákladů souvisejících s kótováním.

136 Je tedy třeba dospět k závěru, že Komise neporušila čl. 87 odst. 1 ES tím, že se domnívala, že dotčená opatření zvýhodní „určité podniky nebo určité odvětví výroby“ a že při neexistenci přímé spojitosti mezi uvedenými opatřeními a cílem režimu podpor, neodpovídají tato opatření povaze a systematické italské daňové soustavy.

137 Tento závěr nemůže být vyvrácen údajnou soudržností, na kterou poukazuje Italská republika, mezi dotčenými opatřeními a předchozími obdobnými opatřeními, a to Super DIT.

138 Italská republika v tomto ohledu neprokázala, že taková soudržnost existuje.

139 Nejdříve je třeba uvést, že existuje přerušení kontinuity mezi oběma režimy, jelikož byl Super DIT zrušen v roce 2001, i když byl přechodně nadále používán na společenosti, které ke dni 30. června 2001 zvyšovaly kapitál, a dotčená opatření byla zavedena v číjnu 2003.

140 Krom toho rozsah přisobnosti obou režimů je zcela odlišný. Super DIT stanovoval pro tři zdaňovací období následující po zdaňovacím období prvního kótování úlevy z daňové sazby použitelné pouze na běžný výnos ze zvýšeného investovaného kapitálu pro společenosti, jejichž cenné papíry jsou přijaty ke kótování na regulovaném trhu. Jak uvádí Komise, Super DIT směřovalo ke zmírnění znevýhodnění přívliu nového rizikového kapitálu při přiležitosti kótování, které je pro daňové účely méně výhodné oproti dluhovému financování. Dotčená opatření naproti tomu stanovují jednak úlevy na dani použitelné na celkový výnos a jednak odpouet nákladů na přijetí ke kótování, který se uplatní vedle obvyklého odpouetu.

141 V každém případě, i za předpokladu, že by obě po sobě jdoucí opatření odpovídala logice kontinuity a rozšíření, tento aspekt sám o sobě nepostačí k prokázání toho, že dotčená opatření odpovídají povaze a struktuře systému vzhledem k tomu, jak bylo konstatováno v bodě 75 výše, že se Komise nevyjádřila k případné státní podpoře v případě Super DIT.

142 Pokud jde nakonec o argument Italské republiky vycházející v podstatě ze soudržnosti odlišného zacházení mezi rezidenty a nerezidenty s vnitřním daňovým systémem, je třeba připomenout, že dopady dotčených opatření v projednávaném případě nevyplývají ze stanovení vyměňovacího základu jako takového, a tedy z rozdílných podmínek zdanění, jejichž soudržnost byla zdůrazněna Italskou republikou. Tyto účinky vyplývají spíše, jak správně uplatňuje Komise, z výběru spojit dotčené výnosy s vyměňovacím základem, což představuje výběr bez vztahu k logice daňového systému. Jinými slovy, úlevy podporující kótování na regulovaném trhu se použijí na vyměňovací základ, který nemá žádný vztah s kótováním. V důsledku toho, aťkoli úleva svžj přivod nachází v přijetí ke kótování, vede režim podpor prakticky k poskytnutí úlevy, která se liší podle toho, zda je příjemce hlavně usazen v Itálii, nebo jinde.

143 Z výše uvedeného vyplývá, že této dňvod musí být zamítnut v rozsahu, v němž vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES.

K dopadu dotčených opatření na obchod ve Společenství a na hospodářskou soutěž

Argumenty účastníků řízení

144 V rámci čtvrtého důvodu Italská republika zpochybňuje analýzu učiněnou Komisí v rozsahu, v němž se týká obou podmínek týkajících se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu ve Společenství.

145 Podle Italské republiky představuje narušení hospodářské soutěže pojmově změnu existující konkurenční rovnováhy, tedy účinek, který může být posouzen pouze během určité doby. Komise neupřesnila důvody, proč navzdory jejich krátkému trvání a jejich omezené výši, měla sporná opatření sama o sobě možnost trvale změnit konkurenční rovnováhu. Italská republika v tomto ohledu uplatňuje judikaturu, podle níž podpora relativně nízké výše může mít dopad na obchod „jestliže se odvíjí, ve kterém působí podnik, který je jejím příjemcem, vyznačuje silnou konkurencí“, aby dospěla k názoru, že Komise byla povinna provést analýzu, byť souhrnnou, odvíjí, ve kterém mohli působit jednotliví příjemci dotčených opatření a konkurenční situace, která v těchto odvíjích existuje, což v projednávaném případě zcela chybí.

146 Zatímco bylo vhodné provést hospodářskou analýzu, Komise se omezila na obecná tvrzení, aniž by činila rozdíl mezi odvíjemi Společenství a odvíjemi čistě vnitrostátního zájmu, i když připustila, že někteří příjemci mohli působit v odvíjích čistě vnitrostátního zájmu.

147 Komise krom toho neprokázala, že dotčená opatření představují podpory na provoz. Tato opatření podle Italské republiky naopak podporovala zvýšení majetku společností v návaznosti na jejich přijetí ke kótování. Vzhledem k tomu, že se tedy jednalo o strukturální opatření, a nikoli o podporu na běžnou správu, měla Komise provést řádnou analýzu jejich předpokládaného dopadu na hospodářskou soutěž.

148 Pokud jde konkrétně o narušení hospodářské soutěže, Italská republika uvádí, že daňová výhoda v jejího příjemce režimu podpor zohledněném v napadeném rozhodnutí, tedy nejvýznamnějším hospodářským subjektem na trhu, která za tři roky uplatnění snížené sazby mohla představovat celkovou úsporu ve výši 11,7 milionů eur, sama o sobě ve vztahu k obratu těchto podniků nemohla mít podstatný dopad na jejich konkurenční postavení, ledaže by bylo provedeno podrobnější šetření, které v projednávaném případě chybělo.

149 Nakonec vzhledem k tomu, že snížení sazby směřovalo k zrovnoprávnění společností, které byly nedávno přijaty ke kótování a které nesou zvýšené náklady, a společností, které nebyly kótovány a nebyly přijaty ke kótování, toto snížení nepřineslo výhody pro společnosti přijaté ke kótování, a nevedlo z tohoto důvodu k žádnému narušení hospodářské soutěže.

150 Komise zpochybňuje argumenty Italské republiky.

Závěry Soudu

151 Článek 87 odst. 1 ES zakazuje podpory, jež ovlivňují obchod mezi členskými státy a narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž.

152 Komise v rámci svého posouzení obou těchto podmínek není povinna prokázat skutečný dopad podpor na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, ale je povinna pouze přezkoumat, zda tyto podpory mohou tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž (viz rozsudek ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, bod 69 výše, bod 111 a citovaná judikatura).

153 Zvlášť pokud podpora poskytnutá členským státem posílí postavení podniku vzhledem k ostatním soutěžícím podnikům v rámci obchodu mezi členskými státy, musí být tento obchod považován za ovlivňový takovou podporou. Není tudíž nezbytné, aby se podniky, které jsou příjemci podpory, samy podílely na obchodu ve Společenství. Pokud totiž členský stát poskytne podniku podporu, může ztratit tuzemská činnost zachována nebo může být zvýšena s tím důsledkem, že možnosti podniků usazených v jiných členských státech proniknout na trh tohoto členského státu jsou sníženy. Mimoto posílení podniku, který se až do té doby nepodílel na obchodu uvnitř Společenství, jej může uvést do situace, která mu umožní proniknout na trh jiného členského státu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, bod 69 výše, body 115 a 117 a citovaná judikatura).

154 I podpora v poměrně malé výši může ovlivnit obchod mezi členskými státy, zvlášť pokud v odvětvích, v nichž působí podniky, které jsou jejich příjemci, panuje silná hospodářská soutěž (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 30. dubna 1998, Vlaams Gewest v. Komise, T-214/95, Recueil, s. II-717, bod 49).

155 Krom toho podle ustálené judikatury, jestliže veřejný orgán zvýhodní podnik působící v odvětví výroby vyznačujícím se intenzivní hospodářskou soutěží tím, že mu poskytne výhodu, dochází k narušení hospodářské soutěže nebo existuje riziko takového narušení. Pokud je výhoda omezená, je hospodářská soutěž narušena omezeným způsobem, ale je nicméně narušena. Zákaz uvedený v čl. 87 odst. 1 ES se přitom použije na jakoukoli podporu, která narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, bez ohledu na její výši v rozsahu, v němž ovlivňuje obchod mezi členskými státy (rozsudek Soudu Vlaams Gewest v. Komise, bod 154 výše, bod 46).

156 Z bodů 34 až 36 odvoditelně napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise v souladu s výše uvedenou judikaturou přezkoumala, zda dotčená opatření mohou narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy. Podle Komise dotčená opatření zlepšují soutěžní postavení a finanční schopnost společností, které jsou příjemci podpory a které mohou působit na mezinárodních trzích a trzích, které se vyznačují vysokou mírou hospodářské soutěže, což může mimoto zvýhodňovat italské příjemce, kteří působí na trzích, kde provádějí obchod ve Společenství. Komise rovněž upřesňuje, že společnosti, které jsou příjemci podpor, patří do různých odvětví, a to od rukodělné výroby až po veřejné služby, přičemž všechna tato odvětví jsou otevřená mezinárodní hospodářské soutěži, a že jsou výnosy z daňových úlev podstatné, jelikož během tří let používání režimu podpor mohou dosáhnout až 11,7 milionů eur na příjemce.

157 Na rozdíl od tvrzení Italské republiky přitom Komise nebyla povinna prokazovat „trvalé“ narušení hospodářské soutěže ani provádět podrobnější šetření ohledně podstatného dopadu dotčených opatření na soutěžní postavení příjemců a tím méně ve vztahu k jejich obratu. Judikatura totiž nevyžaduje, aby bylo narušení hospodářské soutěže nebo hrozící narušení hospodářské soutěže a ovlivňování obchodu ve Společenství citelné nebo podstatné (rozsudek Diputación Foral de Álava a další v. Komise, bod 120 výše, bod 78). Krom toho, jak bylo uvedeno v bodech 155 a 156 výše, okolnost uplatnění Italskou republikou týkající se malého významu podpory není v projednávaném případě relevantní, jelikož podniky, které jsou jejich příjemci, působí v odvětvích otevřených hospodářské soutěži.

158 Navíc, jak již bylo uvedeno v bodě 87 výše, pokud jde o podporu, která nebyla oznámena Komisi, rozhodnutí, kterým je konstatována neslučitelnost této podpory se společným trhem, se nemusí povinně opírat o prokázání skutečného dopadu této podpory na hospodářskou soutěž nebo na obchod mezi členskými státy.

159 Krom toho na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, skutečnost, že některé z podniků,

kteřé jsou pŕíjemci podpory, mohly pŕsobit na trzích, kteřé spadají pouze do vnitrostátního zájmu, neukládá Komisi ani povinnost provést dŕkladnou analýzu.

160 V kaŕždém pŕípadŕ, jak bylo uvedeno v bodŕ 69 výše, se Komise v pŕípadŕ režimu podpor mŕže za úelem ovŕení, zda tento režim obsahuje prvky podpory, omezit na zkoumání všeobecných charakteristik dotŕeného režimu, aniŕ by byla povinna pŕezkoumat kaŕždý konkrétní pŕípad použití. Okolnost, ŕe tento režim pŕípadnŕ zvýhodŕuje i pŕíjemce, kteří pŕsobí pouze na trzích vnitrostátního dosahu, nezpochybŕuje toto konstatování, kteřé je dostaŕující k použití ŕl. 87 odst. 1 ES na režim podpor (viz v tomto smyslu a obdobnŕ rozsudek ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, bod 69 výše, body 91 a 92 a citovaná judikatura).

161 Pokud jde o argument Italské republiky vycházející z toho, ŕe sníŕžení daŕové sazby v podstatŕ smŕŕovalo k odstranŕní nevýhody, kterou podniky, kteřé jsou pŕíjemci, nesou z dŕvodu svého kótování, je nutné uvést, ŕe skuteŕnost, ŕe dotŕená státní opatŕení smŕŕují ke kompenzaci dodateŕných nákladŕ, kteřé podniky, kteřé jsou pŕíjemci, nesly v dŕsledku svého pŕijetí ke kótování, je nevyjímá z kvalifikace jako podpory ve smyslu ŕlánku 87 ES (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 5. ŕíjna 1999, Francie v. Komise, Cŕ251/97, Recueil, s. Iŕ6639, bod 47).

162 Pokud jde nakonec o rozlišování, kteřé má Italská republika v úmyslu provádŕt mezi provozními podporami a strukturálními podporami, je tŕeba uvést, ŕe podle judikatury uvedené v bodech 152 až 155 výše, je toto rozlišování pro účely pŕezkumu tohoto dŕvodu irelevantní. Kaŕždá podpora poskytnutá podniku, kteřý provozuje svou ŕinnost na trhu Spoleŕenství, totiŕ mŕže vést k narušení hospodářské soutŕŕe a ovlivnit obchod mezi ŕlenskými státy (rozsudek Diputación Foral de Álava a další v. Komise, bod 120 výše, bod 72).

163 ŕtvrtý dŕvod tudíŕ musí být v rozsahu, v nŕmŕ vychází z porušení ŕl. 87 odst. 1 ES, rovnŕŕ zamítnut jako neopodstatnŕný.

Ke kvalifikaci dotŕených opatŕení jako provozních podpor a jejich nesluŕitelnosti se spoleŕným trhem

Argumenty úŕastnic ŕízení

164 Italská republika zpochybŕuje posouzení Komise ohlednŕ nesluŕitelnosti režimu podpor se spoleŕným trhem.

165 Zaprvŕe Italská republika uvádí, ŕe i za pŕedpokladu, ŕe dotŕená opatŕení pŕedstavují podporu na provoz, nebrání to tomu, aby spadala do rozsahu pŕsobnosti ŕl. 87 odst. 3 písm. c) ES. Italská republika v tomto ohledu uplatŕuje rovnŕŕ rozhodnutí Komise 2000/410/ES ze dne 22. prosince 1999 o režimu podpor, kteřý Francie zamýšlí provést ve prospŕch francouzského pŕístavního odvŕtví (Úŕ. vŕst. 2000, L 155, s. 52), ve kterém Komise na základŕ urŕitého poŕtu okolností – jako je omezený hospodářský dopad podpory, okolnost, ŕe pŕíjemci byly malé a stŕední podniky a neexistence námitek tŕetích zúŕastnŕných stran – kteřé existují rovnŕŕ v projednáváném pŕípadŕ, pŕipustila legalitu podpory na provoz. Komise tudíŕ mŕla rovnŕŕ pŕipustit legalitu dotŕených podpor nebo pŕinejmenším konkrétnŕ odŕvodnit svŕj závŕr, pokud jde o nesluŕitelnost tohoto režimu se spoleŕným trhem, kteřý nelze opŕít o kvalifikaci tohoto režimu jako podpory na provoz.

166 Zadruhé Italská republika tvrdí, ŕe dotŕená opatŕení pŕedstavují v kaŕždém pŕípadŕ podpory na investice, jelikoŕ kótování na burze s sebou nese výdaje za zvŕtšení majetku a struktury spoleŕnosti, kteřá je pŕíjemcem podpory, a tudíŕ trvalých nákladŕ, tedy investic.

167 Zatŕetí má Italská republika za to, ŕe cíl sledovaný dotŕenými opatŕeními, tedy zvýšit a

podpořit kótování na burze, je specifickým cílem hospodářské politiky, který může spadat pod čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

168 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.

Závěry Soudu

169 Je třeba připomenout, že Komise má pro účely uplatnění čl. 87 odst. 3 ES širokou posuzovací pravomoc, jejíž provádění zahrnuje ekonomická a sociální posouzení, která musí být uskutečněna v kontextu Společenství. Soudní přezkum výkonu této posuzovací pravomoci se omezuje na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odvodnění, jakož i věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného právního posouzení, zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností a zneužití pravomoci (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, *Itálie v. Komise*, C-372/97, Recueil, s. I-3679, bod 83 a citovaná judikatura).

170 Krom toho z judikatury vyplývá, že legalita rozhodnutí Komise, jež konstatuje, že nová podpora nesplňuje podmínky pro použití této odchylky, musí být totiž posuzována pouze v rámci čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, a nikoliv s ohledem na předchozí rozhodovací praxi Komise za předpokladu, že je prokázána (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 30. září 2003, *Freistaat Sachsen a další v. Komise*, C-57/00 P a C-61/00 P, Recueil, s. I-9975, body 52 a 53, a rozsudek Soudu ze dne 15. června 2005, *Regione autonoma della Sardegna v. Komise*, T-171/02, Sb. rozh. s. II-2123, bod 177).

171 Komise v projednávaném případě v bodě 45 odvodnění napadeného rozhodnutí dospěla ke kvalifikaci dotčených opatření jako podpor na provoz, na které se nevztahuje výjimka stanovená v čl. 87 odst. 3 písm. c) ES týkající se rozvoje určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, a které jsou tudíž neslučitelné se společným trhem, protože upesnila, že „[r]ežimem stanovené daňové úlevy nejsou spjaty se zvláštními investicemi, s vytvářením pracovních míst nebo s konkrétními projekty“.

172 Takové konstatování přitom nemůže být považováno za stížené zjevně nesprávným posouzením. Dotčená opatření totiž nesmějí k podporování rozvoje určité činnosti nebo hospodářské oblasti, ale k pouhému snížení nákladů, které dotčené podniky v rámci své hospodářské činnosti obvykle nesou.

173 Pokud jde nejdříve o možnost, aby režim podpor, byť jako podpora na provoz, mohl, jak tvrdí Italská republika, být považován za slučitelný se společným trhem, je třeba připomenout, že podpory na provoz v zásadě nespádají do působnosti čl. 87 odst. 3 ES, jelikož narušují podmínky hospodářské soutěže v oblastech, ve kterých jsou poskytovány, aniž by však ze své povahy mohly dosáhnout jednoho z cílů stanovených tímto ustanovením (viz rozsudek Soudu ze dne 8. června 1995, *Siemens v. Komise*, T-459/93, Recueil, s. II-1675, bod 48 a citovaná judikatura).

174 Tyto podpory mohou být považovány za slučitelné se společným trhem pouze ve výjimečných případech. Jak přitom vyplývá ze spisu a z napadeného rozhodnutí, nebyly tyto výjimečné případy v projednávaném případě myslitelné ani na ně nepoukázaly italské orgány, kterým příslušelo poskytnout veškeré informace, které mohly Komisi umožnit ověřit, zda byly splněny podmínky pro požadovanou výjimku (viz v tomto smyslu rozsudek *Regione autonoma della Sardegna v. Komise*, bod 170 výše, bod 129 a citovaná judikatura). Toto konstatování nemůže být zpochybněno důvěrnější rozhodovací praxí Komise za předpokladu, že by bylo prokázáno, jak vyplývá z judikatury uvedené v bodě 170 výše.

175 Pokud jde dále o údajnou povahu dotčených opatření jako investičních podpor, Komise

správn?, jak bylo uvedeno v bod? 171 výše, vylou?ila tuto kvalifikaci s ohledem na skute?nost, že poskytnuté da?ové úlevy nejsou spjaty se zvláštními investicemi, s vytvá?ením pracovních míst nebo s konkrétními projekty. Ostatn? je t?eba konstatovat, že Italská republika nep?edložila žádnou informaci na podporu svého tvrzení, pokud jde o tuto kvalifikaci.

176 Pokud jde nakonec o skute?nost, že opat?ení mohla být od?vodn?na jako opat?ení sm??ující ke zvyšování a podpo?e kótování na burze, je t?eba odlišovat posouzení týkající se snížení dan? stanovené v ?l?nku 11 DL 269/2003 od posouzení týkajícího se odpo?tu náklad? na kótování ze zdanitelného p?íjmu, který se uplatní vedle obvyklého odpo?tu týchž náklad?, stanoveného v ?l. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003.

177 Jelikož snížení dan? závisí na celkových p?íjmech p?íjemc?, není p?ímo závislé na nákladech na kótování nebo jiných údajných nevýhodách plynoucích z p?íjetí ke kótování. V d?sledku toho nem?že být v žádném p?ípad? kvalifikováno jako opat?ení na podporu kótování na burze. Komise se tudíž v tomto ohledu nedopustila zjevn? nesprávného posouzení.

178 Naproti tomu odpo?et ze zdanitelného p?íjmu, stanovený v ?l. 1 odst. 1 písm. d) DL 269/2003 v rozsahu, v n?mž závisí na nákladech na kótování, m?že být v zásad? považován za podporující kótování na burze. Je tedy t?eba p?ezkoumat, zda se Komise dopustila zjevn? nesprávného posouzení tvrzením, že uvedené opat?ení nesledovalo cíl, na který se mohl vztahovat ?l. 87 odst. 3 písm. c) ES.

179 V tomto ohledu je t?eba p?ipomenout, že Komise má pro účely uplatn?ní ?l. 87 odst. 3 ES širokou posuzovací pravomoc, jejíž provád?ní zahrnuje komplexní ekonomická a sociální posouzení, která musí být uskute?n?na v kontextu Spole?enství (viz bod 169 výše).

180 Je t?eba rovnž p?ipomenout, že podpory na provoz nejsou považovány za zp?sobilé p?isp?t k uskute?n?ní jednoho z cíl? uvedených v ?l. 87 odst. 3 ES a mohou být povoleny pouze ve výjimečných p?ípadech, jak je up?esn?no v bod? 174 výše.

181 Komise p?itom v projednávaném p?ípad? vylou?ila, že dot?ená opat?ení mohou být od?vodn?na v rámci ?l. 87 odst. 3 písm. c) ES, jelikož p?edstavují podpory na provoz. Komise konkrétn? uvádí, že „[r]ežimem stanovené da?ové úlevy [...] p?edstavují zkrátka snížení náklad?, které mají podniky p?i výkonu hospodá?ské ?innosti nést, a mají tudíž být považovány za státní podpory na provoz, jež jsou neslu?itelné se spole?ným trhem“ (bod 45 napadeného rozhodnutí).

182 Na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, totiž kótování na burze není samo o sob? specifickou investicí, jelikož nep?edstavuje výdaj na hmotné ?i nehmotné investování ani výdaj na zam?stnání nového personálu související s novým investováním. Jde spíše o komplexní pln?ní, kterým spole?nosti, které se nechávají kótovat, sledují finan?ní cíle související s p?ístupem k ur?itým kapitálovým zdroj?m.

183 Krom toho pouhá okolnost, že dot?ená opat?ení sm??ují ke zvýšení po?tu spole?ností kótovaných na burze – což podle Italské republiky p?edstavuje cíl vnitrostátní hospodá?ské politiky – nem?že sta?it k tomu, aby se na n? vztahovala výjimka stanovená v ?l. 87 odst. 3 písm. c) ES. Jak konstatoval Soud, dot?ené podpory totiž nespl?ují dv? podmínky, podle nichž musejí být podpory ur?eny k usnadn?ní rozvoje ur?itých hospodá?ských ?inností nebo hospodá?ských oblastí a nesmí m?nit podmínky obchodu v mí?e, která by byla v rozporu se spole?ným zájmem.

184 Je tudíž t?eba mít za to, že se Komise nedopustila zjevn? nesprávného posouzení, když se domnívala, že dot?ená opat?ení p?edstavují podpory na provoz neslu?itelné se spole?ným trhem a nevztahuje se na n? výjimka stanovená ?l. 87 odst. 3 písm. c) ES.

185 Je tudíž třeba zamítnout rovněž pátý důvod v rozsahu, v němž vychází z porušení čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

186 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám, žádný z důvodů uplatněných Italskou republikou nemůže být přijat a je namístě žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

187 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníkům řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Italská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné poslední uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 4. září 2009.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu

1. Dotčená vnitrostátní opatření
2. Správní řízení a napadené rozhodnutí

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

Právní otázky

1. K porušení zásady kontradiktornosti

K prvnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z porušení zásady kontradiktornosti, pokud jde o rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení

Argumenty účastníků řízení

Závěry Soudu

K části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady kontradiktornosti

Argumenty účastníků řízení

Závěry Soudu

2. K nedostatku odvodnosti

Argumenty účastníků řízení

Závěry Soudu

K nedostatku odvodnosti vycházejícímu z toho, že Komise nezohlednila, že v italském právním řádu existuje opatření mající obdobné charakteristické rysy jako dotčená opatření

K nedostatku odvodnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o selektivní povahu dotčených opatření

K nedostatku odvodnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o dopad dotčených opatření na hospodářskou soutěž a obchod ve Společenství

K nedostatku odvodnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o neslučitelnost dotčených opatření se společným trhem

3. K porušení článku 87 ES

K selektivitě výhody poskytnuté společností nově kótovaným na burze

Argumenty účastníků řízení

Závěry Soudu

– K a priori selektivní povaze dotčených opatření

– K odvodnosti dotčených opatření povahou a strukturou italské daňové soustavy

K dopadu dotčených opatření na obchod ve Společenství a na hospodářskou soutěž

Argumenty účastníků řízení

Závěry Soudu

Ke kvalifikaci dotčených opatření jako provozních podpor a jejich neslučitelnosti se společným trhem

Argumenty účastníků řízení

Závěry Soudu

K nákladům řízení

* Jednací jazyk: italština.